ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. JÚLIUS 24. FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 30. SZÁM



Mai számunk írói:

Alföldi Imre
Bános Tibor
Becsei Miklós
Bodnár Gyula
Dessewffy László
Dobai János
Galambos Szilveszter
Kaposy Miklós
Kvári Sinkó Zoltán
Mátyás István
Nagy Anikó
Walter Béla

és rajzolói:

Antal József
Balogh Lajos
Dluhopolszky László
Endrődi István
Erdei Sándor
Gyöngy Kálmán
Jelenszky László
Lehoczki Károly
Nemes Zoltán
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Szűcs István
Dr. Tarnóczy Zoltán
Várnai György

MAGYAR MURPHYK

GREEN VÍZPARTI TÉZISE

Nem hátrány, ha az úszómester úszni is tud...

STRESSZ-TÖRVÉNY

Szorongsz? Húzd össze magad!

CHURCHILL A POLGÁROSODÁSRÓL

Polgárosodni pénz nélkül nem lehet. CSAK pénzzel meg minek?

MUIR A HALMOZOTTAN ELŐNYÖS HELYZETŰRŐL

Hibát hibára halmoz...

ROBERT SZÍNHÁZI AXIÓMÁJA

Bánk bánja.

MURPHY A KONSZENZUSRÓL

Ha egyszer összejön, nyugodj meg, el fog romlani.

GROSSMAN POSZTULÁTUMA

A kicsi, ha tehetségtelen, nagyon nagy tud lenni.

BECSEI MIKLÓS



– Üdvözlöm „Ki ma a magyar” témájú konferenciánk résztvevőit.

MAGYAR EGÉRÚT



MARTON FRIGYES ÉS A MAGYAR EGÉRÚT





MEGBÉKÉLÉS



– Nagyon rendes gyilkosod van. Miután nem lehet már elítélni elévülés miatt, megengedte, hogy egy barackot nyomjak a fejére.

KEDVES OLVASÓ!

Töredelmes vallomással tartozom.

Ha idáig megkérdezték tőlem, mikor jelenik meg a Ludas Matyi, zavarba jöttem. Ez ugyanis olyan fogas kérdés volt, amelyre nem lehetett egyszerű választ adni. A szerdára dátumozott lapszám ugyanis a nagyobb budapesti árusokhoz már az előző szombaton megérkezett, hétfőn már az egész fővárosban kapható volt, de vidékre többnyire csak kedden, rosszabb esetben szerdán jutott el.

Örömmel jelenthetem, hogy ennek az összevisszaságnak vége.

A Zrínyi Nyomdával történt megállapodásnak köszönhetően a Ludas Matyi ezentúl országszerte már szombaton kapható. Ennek megfelelően módosítottuk a lapunk fejlécén olvasható megjelenési dátumot.

Tehát ne feledje: MINDEN SZOMBATON LUDAS MATYI!

SZ. B.

TÖRÖK INVÁZIÓ A HATÁRON

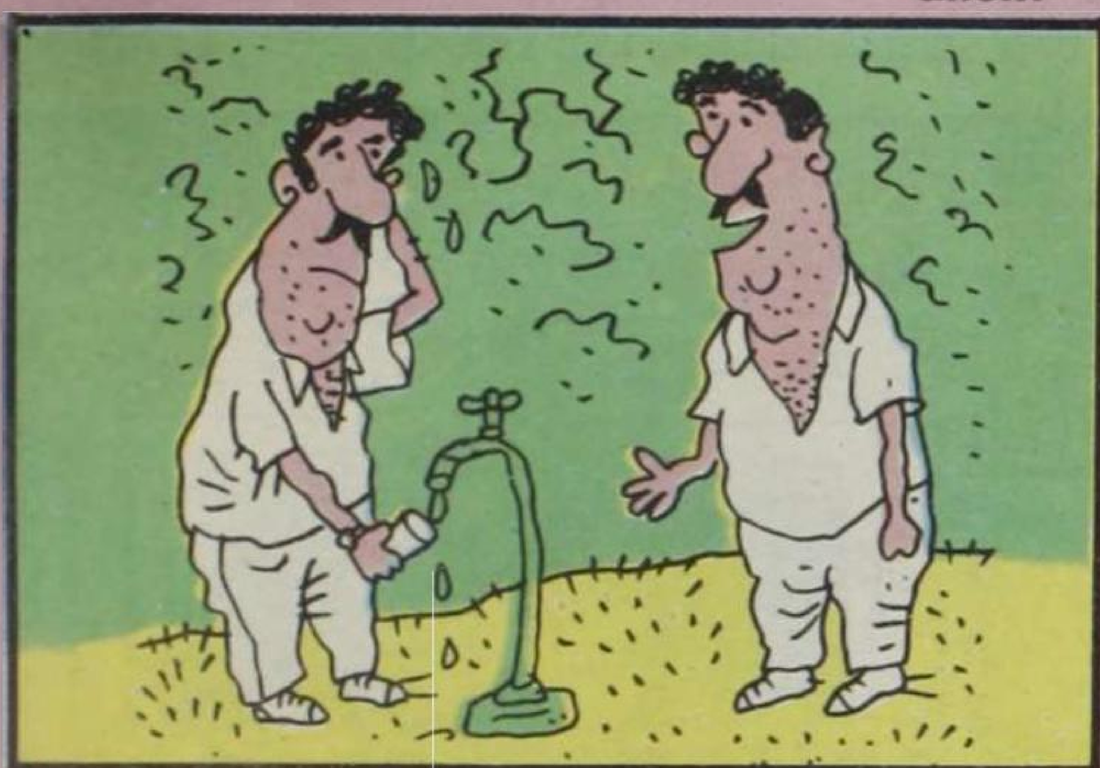


– Sajnos, effendi, itt születtek a határon, olyan régóta várakozunk.

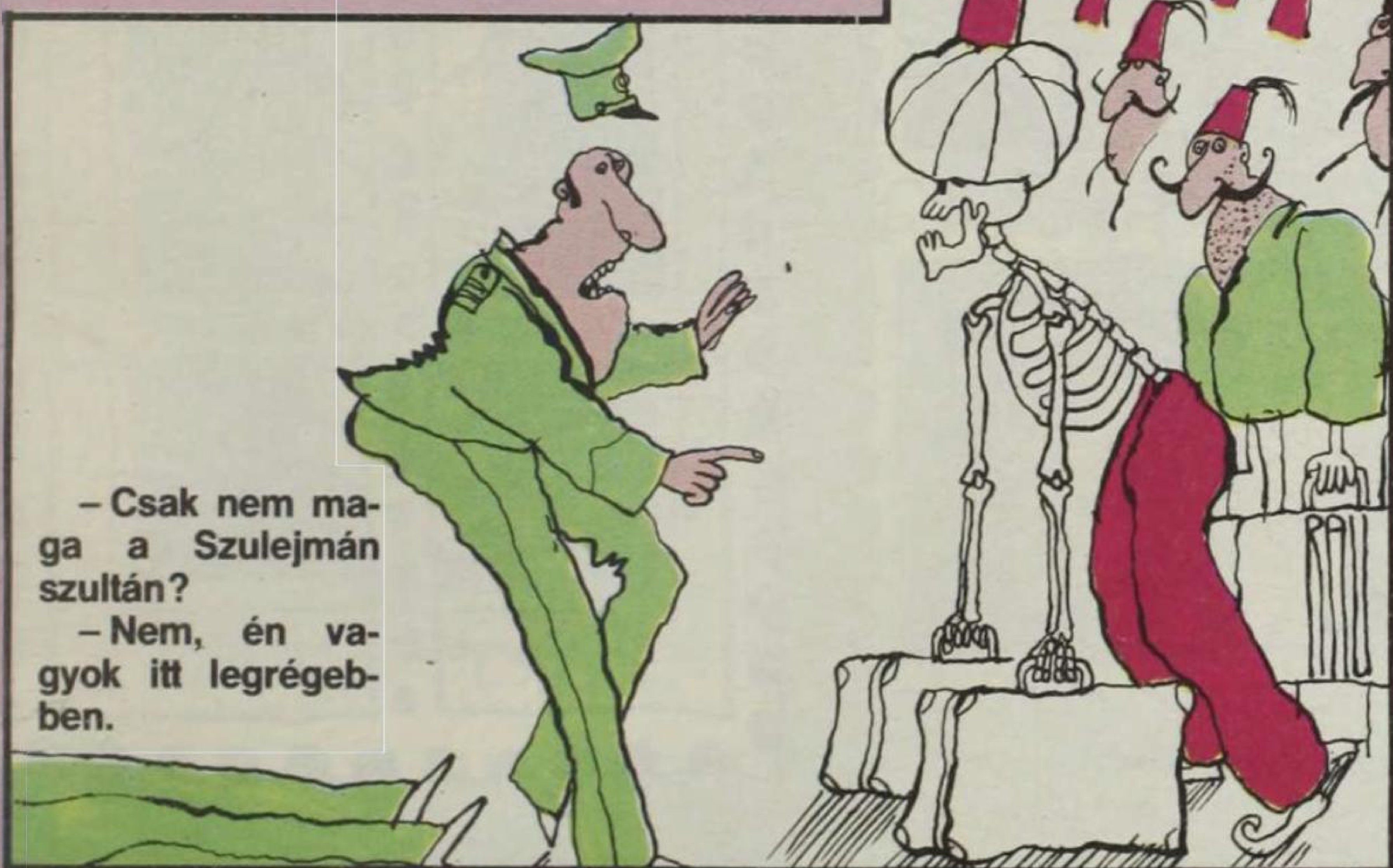
DUGOVICS TITUSZ



– Magyar vitéz! Ha most lerántasz, ötszáz év múlva Nagylaknál bosszút állok!



– Nézd, öregem, én is török vagyok, valamikor én is megpróbáltam átjutni a román határon, de azt tanácsolom, te is inkább nősülj be ide, Nagylakra.



– Csak nem maga a Szulejmán szultán?
– Nem, én vagyok itt legrégebben.



– Tényleg pocsék dolog lehet napokig várni, de mi legalább nem lövöldözünk magukra.

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

– Ezekkel a törökökkel mindig baj van – mondta Hunyadi János egy keserű pillanatában. (Akkor még csak keserű volt, de még nem víz.) Ez is azt bizonyítja, hogy a történelemben és a drámairodalomban vannak örök érvényű mondatok.

Nagylaknál bedugult a határ. Időnként már-már Makóig ér a sor. Majd ha Budáig ér, kezdhetjük elölről az egészet.

A török sereg lassan jut át a határon. Így volt ez már annak idején is: hiába szabadult fel Buda 1683-ban, még 16 év kellett ahhoz, hogy elhagyják az országot. (És még mondja valaki, hogy Szicsaszhon hada volt lassú...)

Az oszmánok kései jámbor leszármazottai pedig igyekeznének haza. Csak hát kevés a határátkelő. Mohács felé nem akarnak menni. (Mi se.) Mert akkor útba kellene ejteniök Nándorfehérvárt és Kenyérmezőt is. (Ez utóbbi ma Koszovo néven szerepel a térképeken és s tudósításokban.) E rossz emlékű és jelenű tájakat pedig inkább elkerülik. Igazuk van. Elvégre az Oszmán Birodalom már se nem oszmán, se nem birodalom, de a Balkán még mindig Balkán. Akkor már inkább a havasalföldi út a bizalomgerjesztőbb... És legalább megláthatják Erdélyt is, ami őseiknek nem sikerült.

Felmerül bennem a sanda gyanú. Lehet, hogy őseink félreértették az ő őseiket? Talán a XV–XVI. században sem akartak mást, csak munkát Nyugaton, a németeknél? Mi meg, merő magyarkodásból a Nyugat védőbástyájának szerepében akartunk tetszelegni? Egy szó, mint száz, megállítottuk őket. Törököt fogtunk, és nem eresztett. Ittragadtak 150 évre. Mert nálunk a megszállók általában jól érzik magukat...

Most persze nem megszállók. Bár azok lennének! Csak egy-két éjszakára! De nincs hol, és nincs miből megszállniuk. Nagylak csak a nevében nagy lak. Kis lak az allahadta, ráadásul ketté is van választva, mint nemrégiben még az ismert török város, Berlin. Még a törökök eloszlása is azonos Berlinben és Nagylakon: csak a nyugati részben lelhetők fel, de ott aztán szép számmal.

Budán, Egerben, Pécsett, ahol több generációnyi időt töltöttek, szép emlékeket hagytak maguk után. Mecseteket, minareteket, fürdőket. Hát Nagylakon ilyen nincs. Pedig kellene. Főleg fürdő. Ahol a néhány napot vesztegló törökök minden generációja tisztálkodhatna, hogy másról ne is beszéljek. Mármint arról, amit itthagynak. Ugyanis arra nincs szükségünk. Van nekünk is éppen elég. De nekik szükségük van, márpedig tudjuk, a szükség törvényt bont...

Úgy hallom, a helyiekben felébredt a segítő szellem. Vagy az üzleti (stílszerűbben bazár) szellem? Ételt-italt árulnak a szerencsétlen várakozóknak, akik aztán a végtermékkel nem tudnak mit kezdeni.

Még csoda, hogy ebben a hőségben így bírják a többnapos várakozást. E sorok írásáig ugyanis nem hallottam olyan esetről, hogy türbére lett volna szükségük. Küblire annál inkább. És nem csak azért, mert ennek is törökös hangzása van. Ki tudja, talán valamelyik ősünk a konstantinápolyi héttoronyból hozta haza a küblit? No persze csak a nevét. Bár mit lehessen tudni? Ha elgondolom, hogy mi mi mindent vagyunk képesek hozni Isztambulból, Allah uccse, nem lepődnék meg, ha kiderülne a hajdani küblicsempészet.

Könnyű persze viccelődni ezekkel a szerencsétlen emberekkel, akiket otthon a nyomor, munkahelyükön a gyújtogatás fenyeget. Szabadságuk nagy részét a nehezen összekuporgatott pénzükön vett izzó bádogkasznikban töltik, arra várva, hogy beléphessenek Romániába. Milyen nehéz helyzetben lehet az, aki erre képes kánikulában napokat várni!

És ami különösen nem vicc: lehet, hogy ez az egész csak főpróba a számunkra? Mert mennyien lehetnek a törökök? Összesen tán 40-45 milliónyian. Mi ez a legújabb felbomlott nagy birodalom lakosságához képest? Akik egyszer talán szintén elindulnak szerencsét próbálni. Mi nem fogjuk őket visszatartani, a Nyugat viszont nem engedi be őket... Még a végén ittragadnak, mi meg kezdhetjük az egészet elölről.

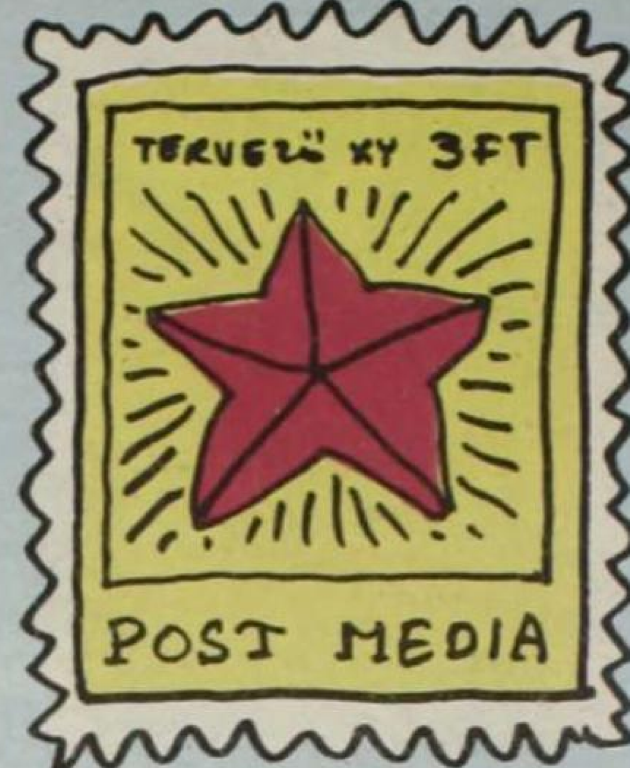
Most veszem észre, ezt már írtam az elején. Úgyhogy nem kezdem elölről. Ne kezdjük elölről!

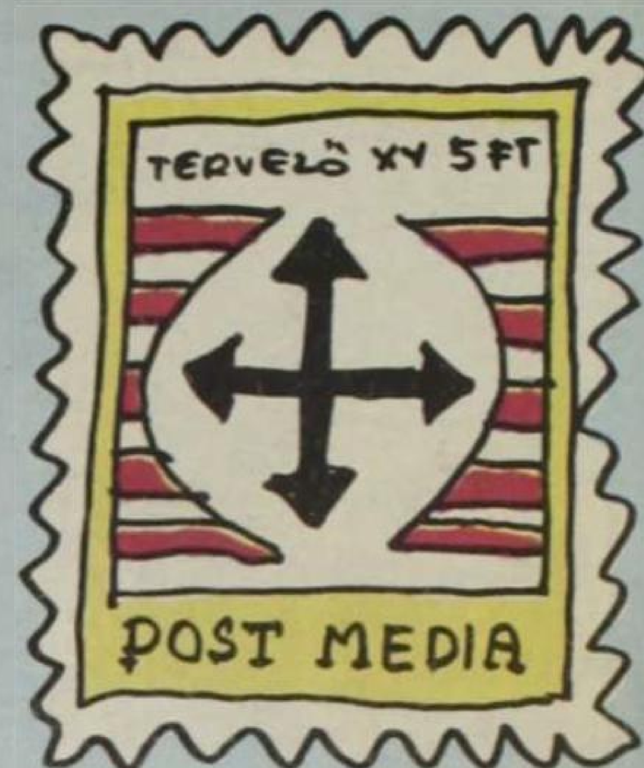
A Magyar Posta díjelőleges leveléből értesültünk arról, hogy rövidesen portrékarikatúrákat ábrázoló bélyegeket hoznak forgalomba.

E hír hallatára a Ludas Matyi (mindmáig postatiszta) rajzolói postafordultával máris borítékolták legfrisebb bélyegterveiket. Figyelem! Az itt látható bélyegek egytől egyig öntapadósak, nem kell nyalni...

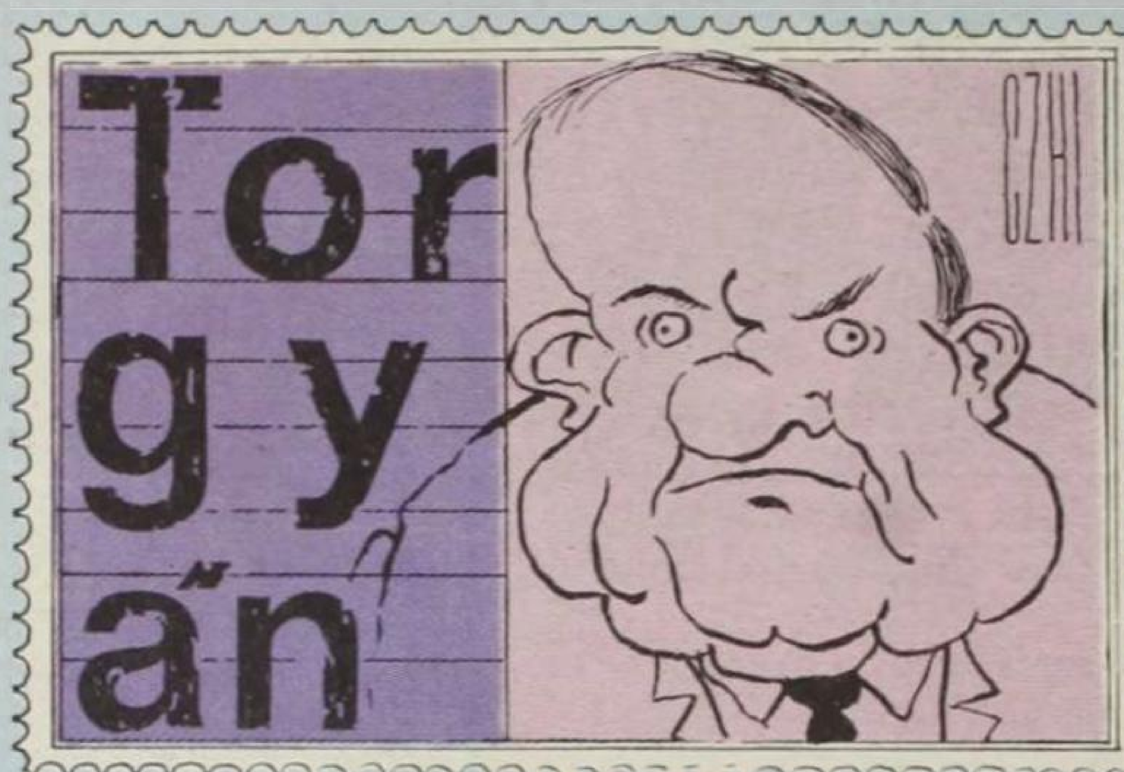
MEGBÉLYEGZŐ SOR

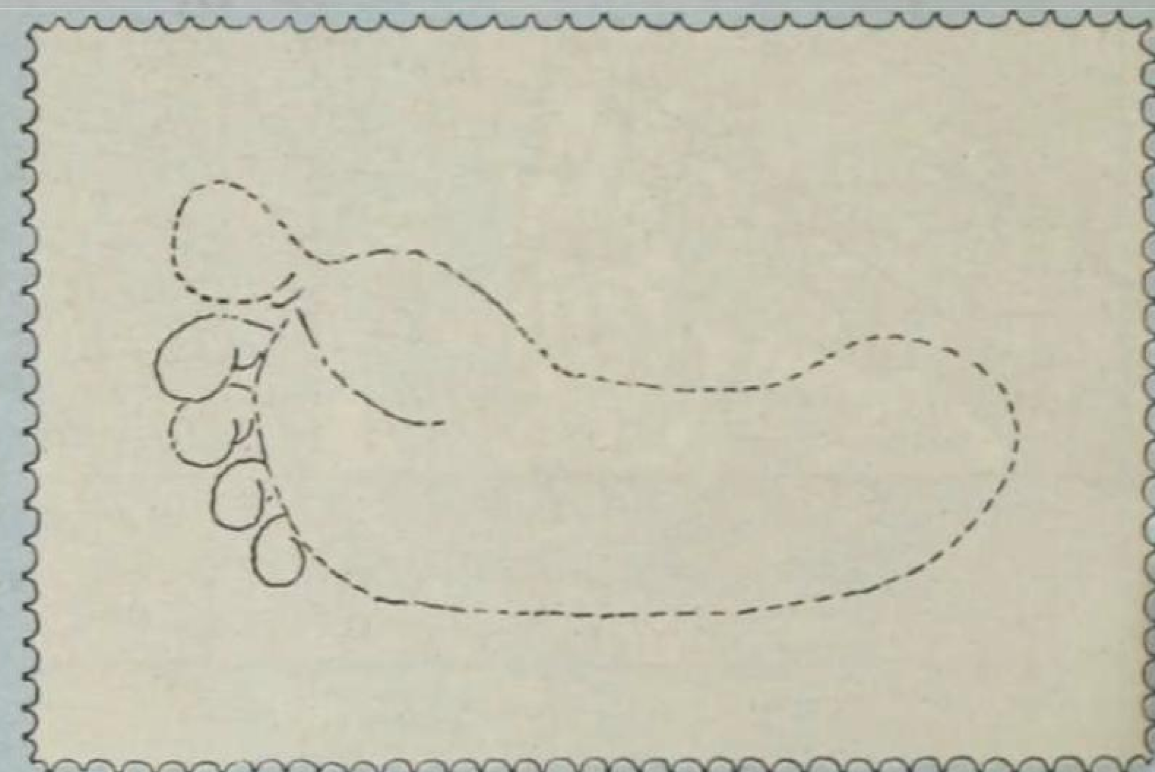




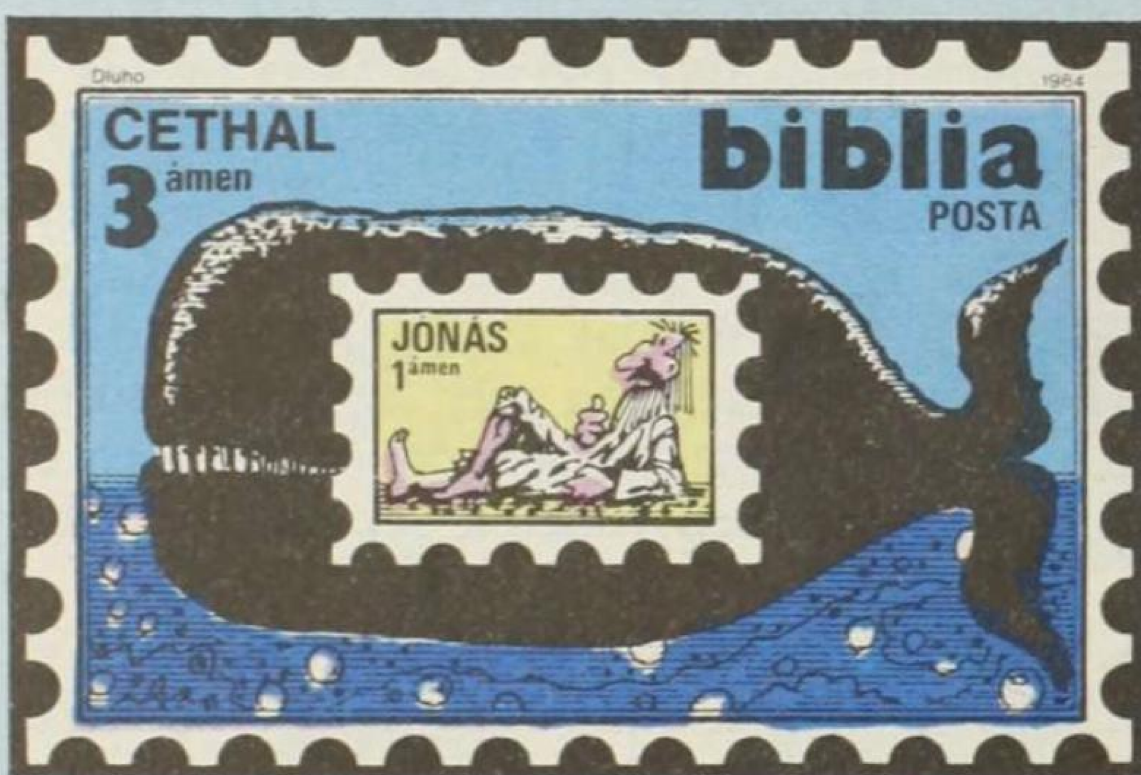








KISGAZDA PÁRTBÉLYEGTERV – ELÖLRŐL, HÁTULRÓL





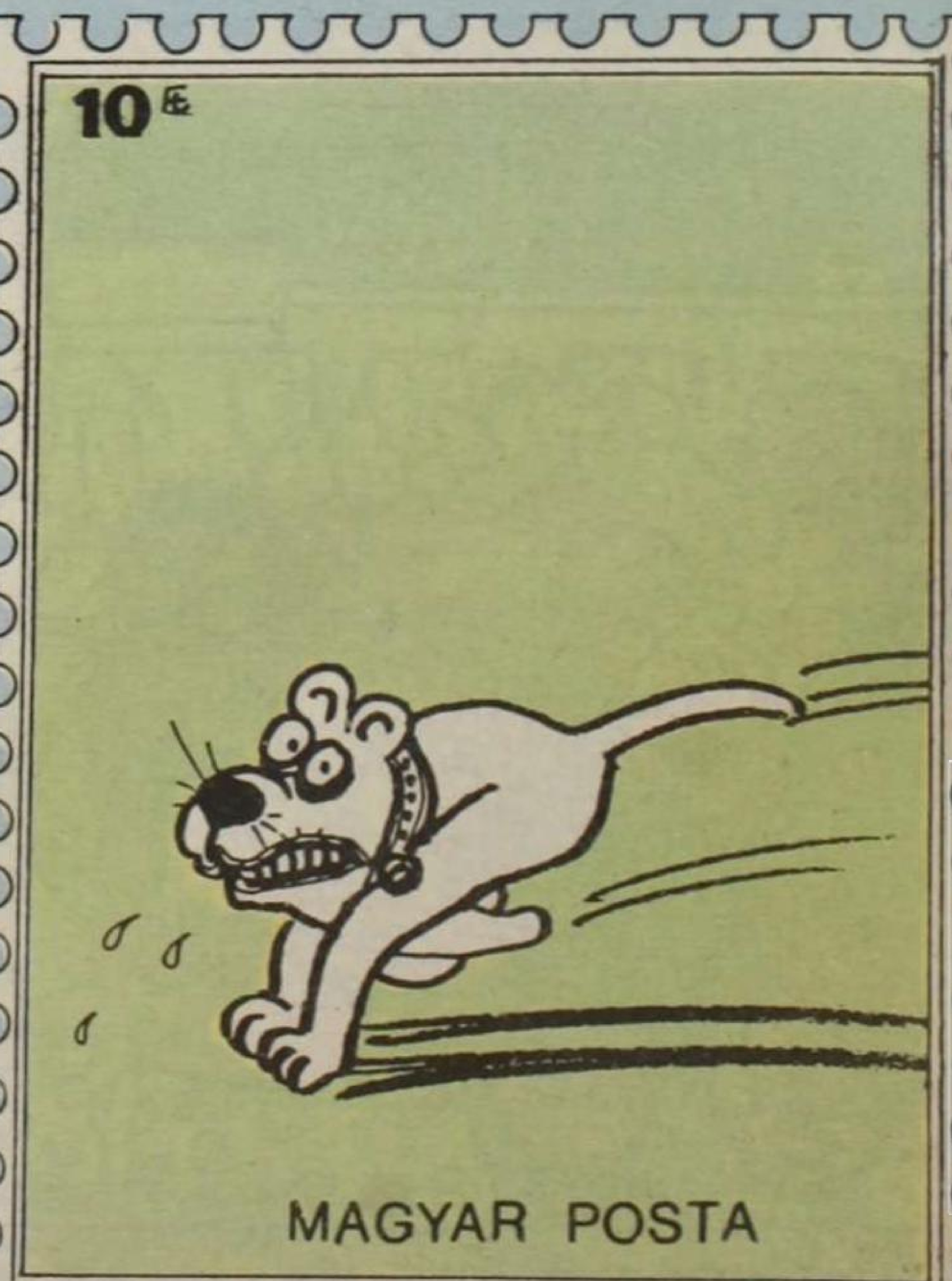
VISSZA A FELADÓNAK!





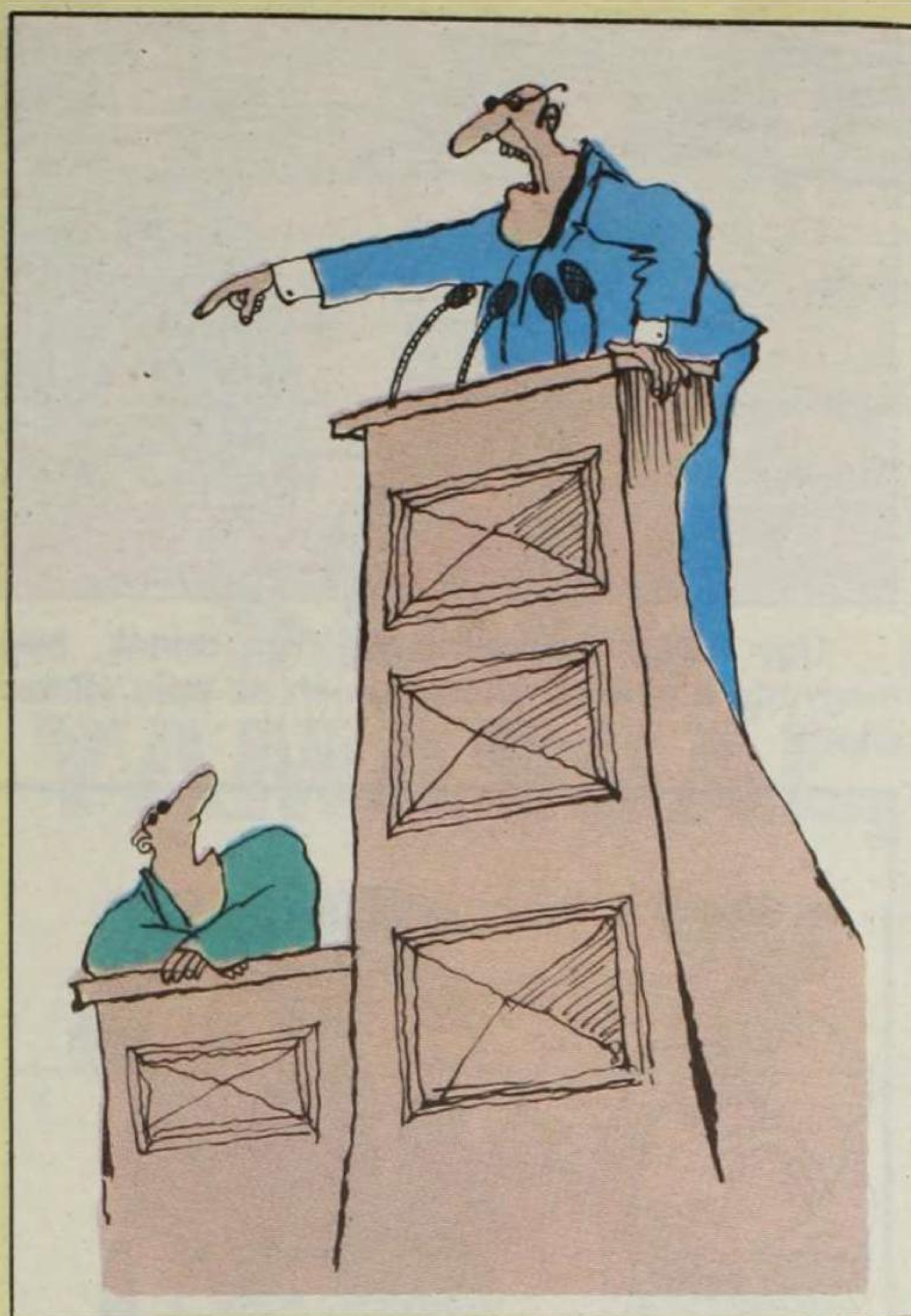






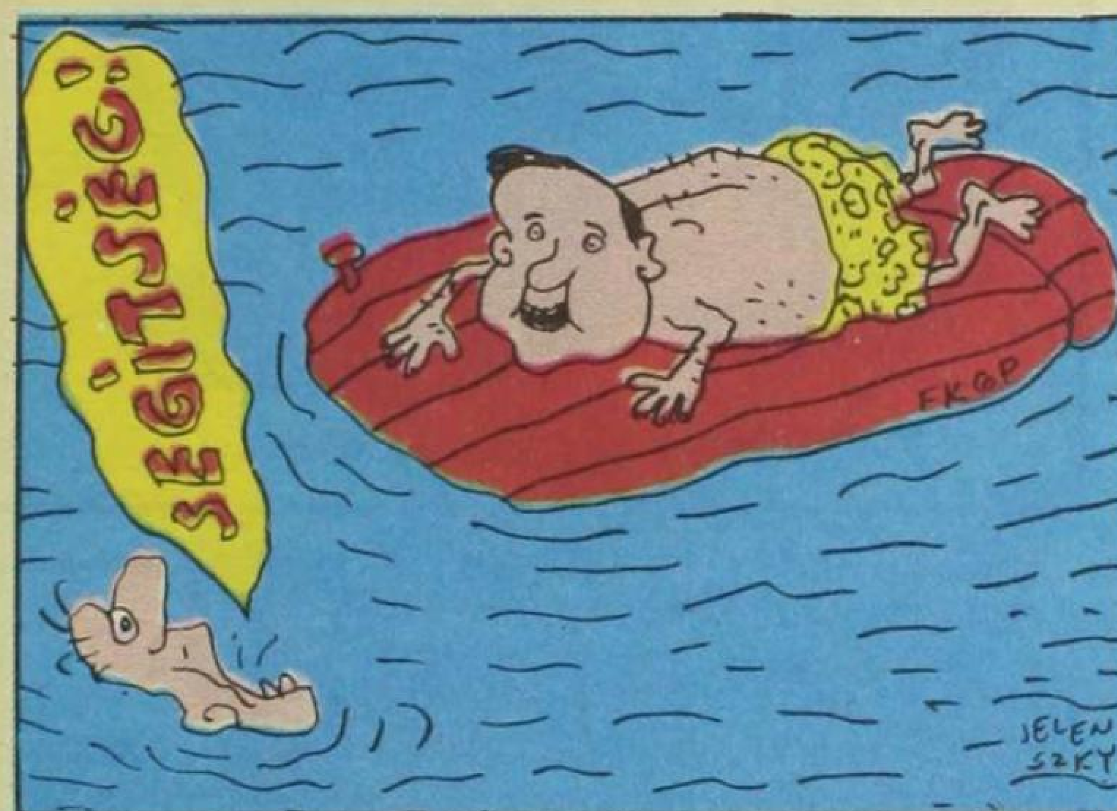
NYARAL A PARLAMENT





– Tisztelt képviselőtársaim, a hasadó anyag és pártjaink máma már nem hasadnak tovább.

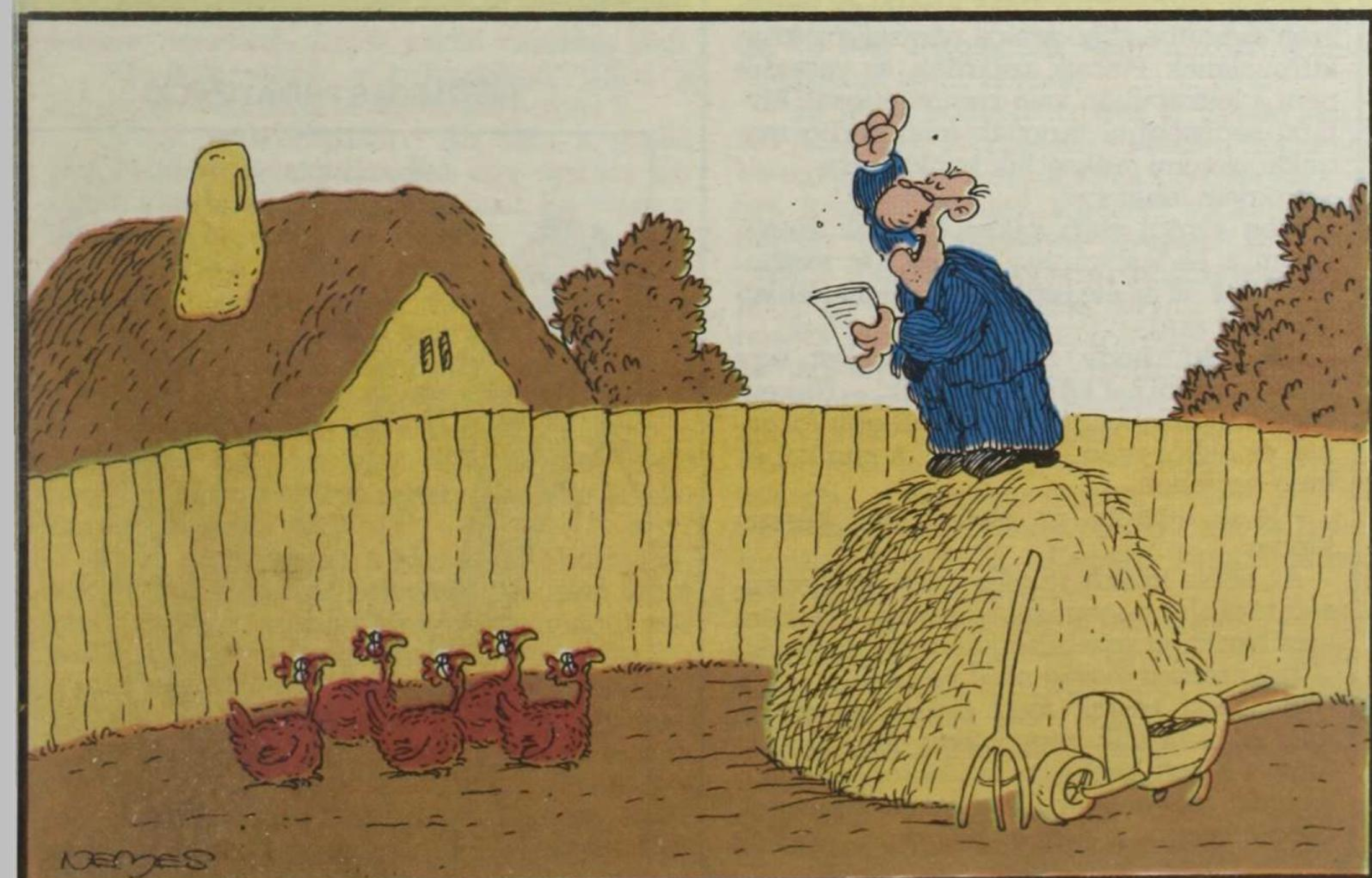




– Kérem tisztelettel, önnek rendkívüli szerencséje van! Bennem megtalálta azt a személyt, aki nemcsak önön, hanem az egész országon is segíteni képes!

Szabadságon a képviselők, üres a Parlament
EZALATT VÉGRE
MEGTÖRTÉNHET A NAGYTAKARÍTÁS

A KÉPVISELŐ SZABADSÁGON



BODNÁR GYULA:

ÜDÜLNI MENT A PARLAMENT

Küldhet a jóisten, vagy a nagy természet – válasszon ki-ki ízlése szerint – hidegfrontot, orkánt, jégesőt vagy hóvihart és a meteorológus is azt mondhat, amit akar – kétségbevonhatatlanul itt a nyár! ...Megkezdődött a parlamenti nyári szünet!

Nyaralni mentek a nebulók. Igen, jól tetszett hallani, a honatyákat voltam szíves nebulóknak nevezni. Tettem ezt azért, mivel ők is gyerekként kezelik egymást. Néha hülyegyerekként. Ez nem rágalom, ez nem feltételezés, ez maga a bizonyosság!

Hontársaim! Negyedik éve velük alszom, velük ébredek. Ők a plenáris üléseken, én a tv előtt a fotelben. Olyan édesdeden szunyókálunk, mint a mucsai bölcsődében a bőgatyás pampers-babyk két adag fütyülős barack között. Néha felébreszt bennünket a Torgyán úr. Ilyenkor mondják, hogy megkezdődött a kacagóóra a bejglinek... – beszélek már mindenféle hülyeséget! – a „patkónak" nevezett játszóházban.

Egyébként sajnálom szegényeket. Az év tíz hónapját bizottságokban, plenárisban, horribile dictu; becsületsértési perekben töltik, s biztos hogy egy percük sem jutott szabadságuk megszervezésére. Itt állnak nagy dilemmában, mint ama Bálám nevezetű hegyi vezető turista csoportja. Nem a „lenni, vagy nem lenni, akkor hová menni?" itt most a kérdés, hanem az, hogy hol és mivel töltsék a nyarat?

Fel tudnék ajánlani számukra egy jövedelmezően önköltséges táborozást a „szépen, helyesen magyarul" elnevezésű nyári táboromban. Egész nap kinn ülnék velük kertem árnyas és – mivel orcátlanul drága a növényvédőszer – levéltetvektől terhes fái alatt. Miközben két lebenyre szívnánk a még mindig nem kellően lenézett magyar vidék viszonylag oxigéndús levegőjét, relaxációs szóátültetést kapnának olyan donoroktól, mint klasszikusaink összes művei.

„Egyet nyaral, tanul-hat!" jelszóval retorikai továbbképzésüket is biztosítanám, mégpedig sógorom közelben lévő, ám messze földön híres borpincéjében. Olyan színvonalú kiszolgálást kaphatnak, aminek eléréséhez a nyugatnak is évszázadokra lenne szüksége. Eme szuterén műintézetben a szónoklás tudományát elősegítendő technikai háttér fejlettsége csak kozmikus léptékkel minősíthető.

A sógornál a hordók automatikusan igazodnak a lábmérethez és a politikai ellenfelekkel szembeni felvértezettség szintjének növeléséhez taposókádak is rendelkezésre állnak. Jogi végzettségűeknek még posztgraduális képzésként is jól jönne e nyári karantén, akarom mondani: edzőtábor, hiszen, mint ahogy azt az „Egy üzem, egy kocsma" ihletettségű fél évszázad alatt megtanulhattuk: „Borban az igazság".

Azért sem lenne rossz nekik, ha a kertemben (bár mincs benne sátor és nem is a Balaton mellett fekszik) tölthetnék a nyarat, mert még a választási kampányra is fel tudnám készíteni őket. A Jóska szomszédnak van két vemhes üszője, azokon begyakorolhatnák, hogyan lehet kibeszélni a tehénből a borjút. Azt is terveztem, hogy összehozom őket sebész barátommal, de végül beláttam, hogy minek? Nagyon is jól értenek ahhoz, hogyan kell lyukat beszélni a választók hasába, e téren nincs szükségük semmiféle továbbképzésre.

...Hogy inkább napozni, meg fürödni szeretnének? Kérem! Rajtam aztán ne múljon! Csinálják, de nélkülem! Nem elég, hogy jó párszor befürödtem, most még le is égjek velük?

PRIVATIZÁLNÉK

Most, hogy a legutolsó honi sörgyárunktól is megszabadultunk* – óh, részegítő érzés! –, én sem habozhatok tovább: holnap privatizálok egy nagyot, és punktum.

Ugyanis az mégsem járja, hogy a fölöttem lakó undok Lejtmeneti, megszegve a házirendet, még este tíz után is javában privatizál. Benn a hivatalban pedig, Lajtos bácsi súgta meg bizalmasan, a Suhajdáné privatizálta az egész első emeletet, és jövő keddtől lépcsőhasználati díjat kell fizetnünk neki, ha le szeretnénk menni a földszinti büfébe.

Tudom, tudom, mit tetszenek most kérdezni... Hogy miért nem ébredtem hamarabb? Mert elfelejtettem felhúzni azt az átkozott vekkert!

Hej-haj, lehetne nekem is sokhektáros golfpályám, minden lyukban egy pénzes ürgével... Vagy lehetnének zsírosan jövedelmező malmaim, kohóim láttán olvadozhatnék a gyönyörtől, s éjszakai mulatóim előtt cingár bedobóemberek remegnének: mindent a vendégért.

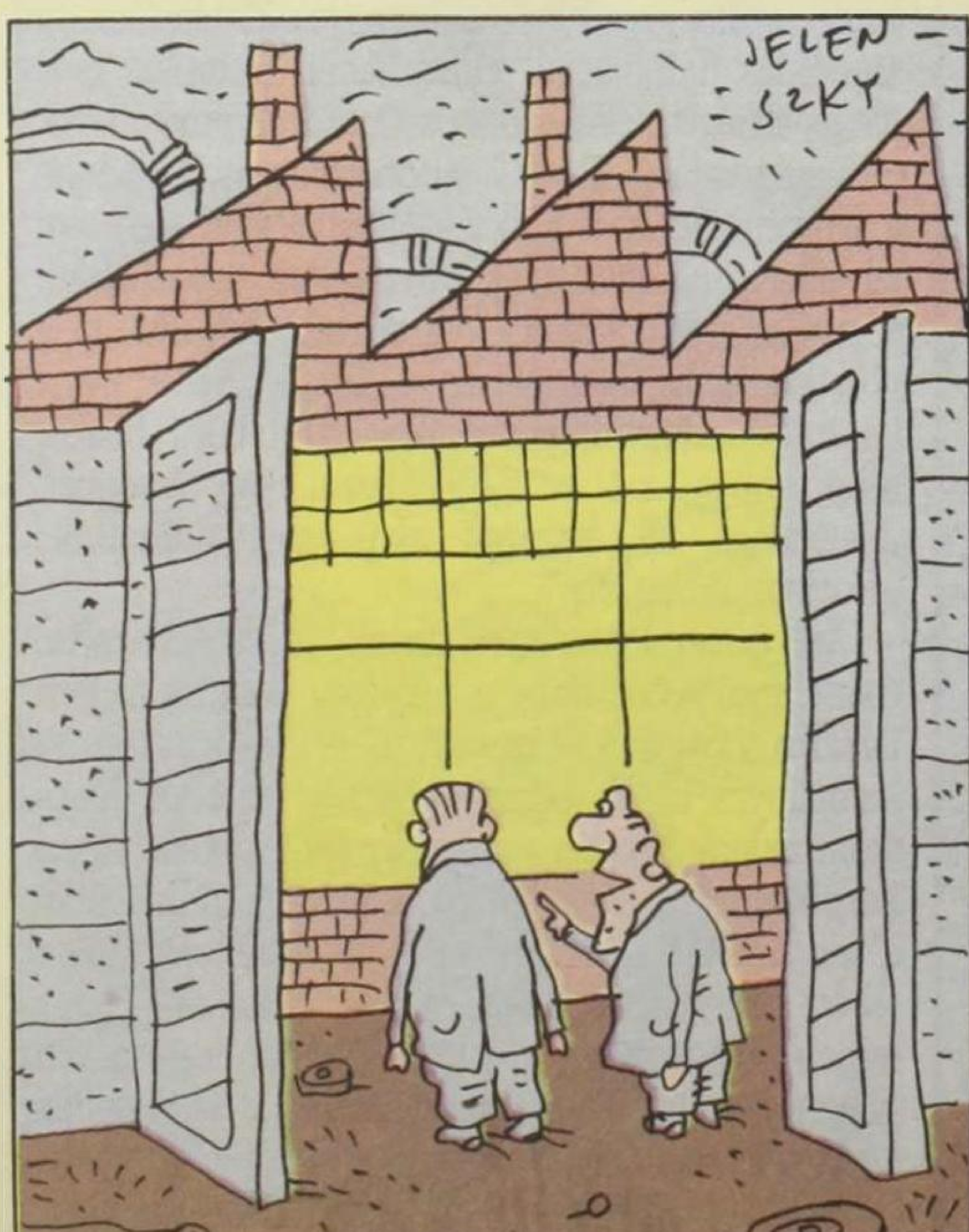
Ha a mi kutyánk kölyke volnék, privatizálás-ügyben bizony nem szabódnék, nem tamáskodnék.

Kormányzati felelősség hiányában azonban egyet tehetek csupán: a saját poénjaimat fogom privatizálni. Holnap alakítok egy egyszemélyes káeftét. Így szakállas vicceimért ezentúl csupán önmagamnak tartozom (korlátolt) felelősséggel.

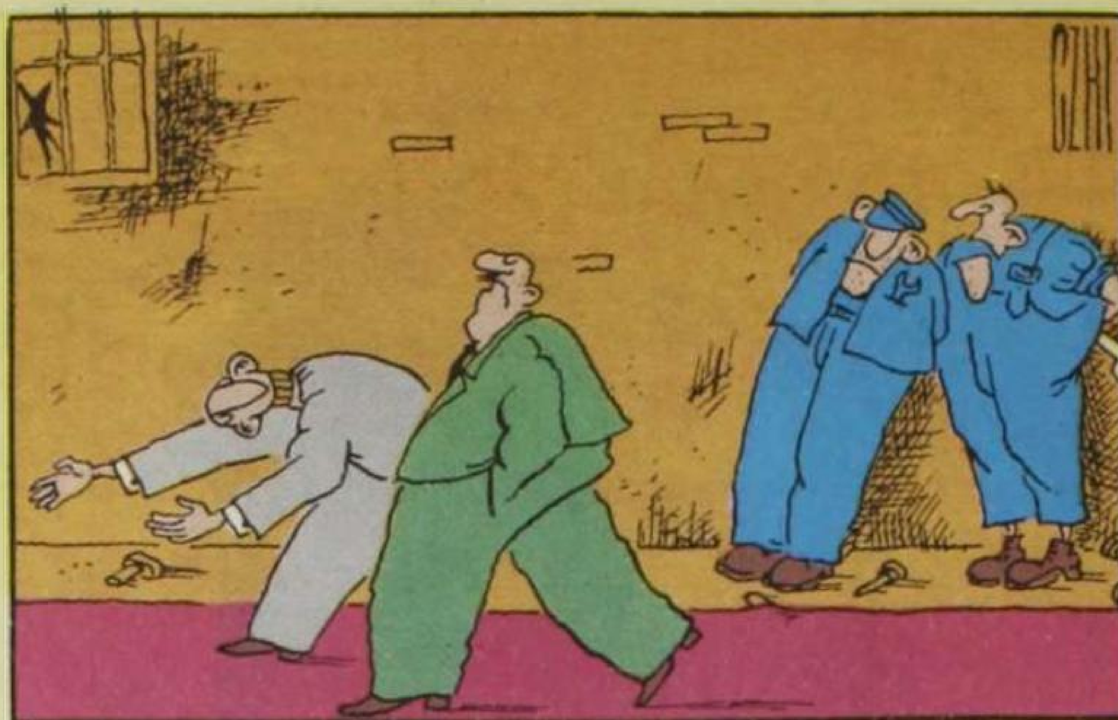
WALTER BÉLA

---

* Lapzártakor az osztrák vevő neve még üzleti titok. (Engelbert Wenckheim báró, Wien, Gösser str. 4. félemelet 2. Hosszan tessenek csöngetni!)



– Az a helyzet, főnök, hogy ebben a részlegben még nem tudott senkit lefizetni a lefitymáló szakértőnk, így ezt még nem tudtuk áron alul megvásárolni.



– Úgy hallom, érzelmi oka van annak, hogy megvette a gyárat. Annak idején az apja államosította.



– Kicsiben akartam kezdeni...

VÁLTOZATOK EGY ŐSRÉGI LUDAS-RAJZRA

Azt írja a Népszabadság, hogy „Szaporodnak a magyar nagytőke csődjéről szóló híradások. Azok a vállalkozók, akik a hetvenes években egy-egy sufniban kezdték el az üzletet... most pénzügyi nehézségeikkel adnak témát a lapoknak..." A kudarcok egyik oka, hogy a menedzsment nem elég színvonalas, másrészt ezek a vállalatok a hiánygazdaság réseinek kitöltésére jöttek létre, és nem tudnak lépést tartani a rájuk tört nemzetközi konkurenciával.

Érdekes, hogy nem olvasunk effajta hírt a spontán privatizációban átmentett, vagy a mesterségesen lezüllesztett és bagóért elvesztegetett „privatizált" cégekről. Ezeknek tehát kiváló lehet a menedzsmentjük, ragyogóan állják a sarat és merészen szemébe röhögnek a nemzetközi konkurenciának. Piacaik szilárdak, és vezetőik nem a kiskapukon való besurranással, elvtársi segítséggel tartották fenn eddig magukat, semmi szükségük bankhitelre.

Hogyan lehet ez?

Még a régi szép Rákosi-korszak idején láttam a Ludasban egy rajzot. Két torzonborz alak áll az utcasarkon, egyikük keljfeljancsikat árul.

– Mondd, hogy tudod te ezeket egy forintért adni? – kérdi az egyik. – Nekem csak a nyersanyag többe kerül egy forintnál, és akkor még jön a rezsi, a munkabér meg egyebek.

– Ja – mondja az első –, én készen lopom...

Az efféle krokik itt véget érnek, illetlenség tovább magyarázni a csattanót. Nekem azonban még eszembe jutott egy mondás: „Ebül szerzett jószág ebül vész el."

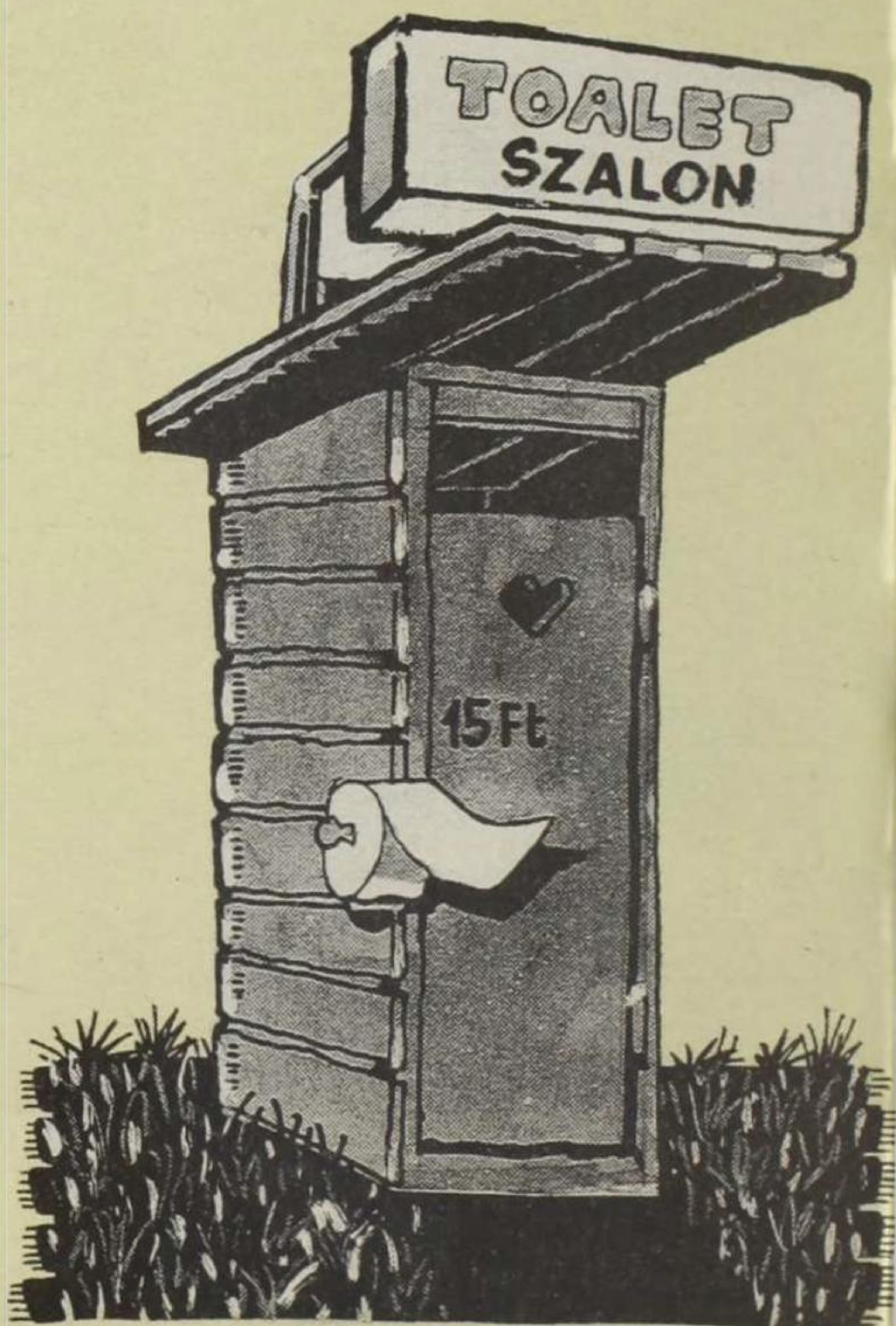
A lopott cégek még tartják magukat, míg fel nem élik vagyonukat, míg ki nem fogy a lopott keljfeljancsi. Akkor jön majd az igazi csődhullám. De az majd a tolvajok csődje lesz.

D-Y-Ó

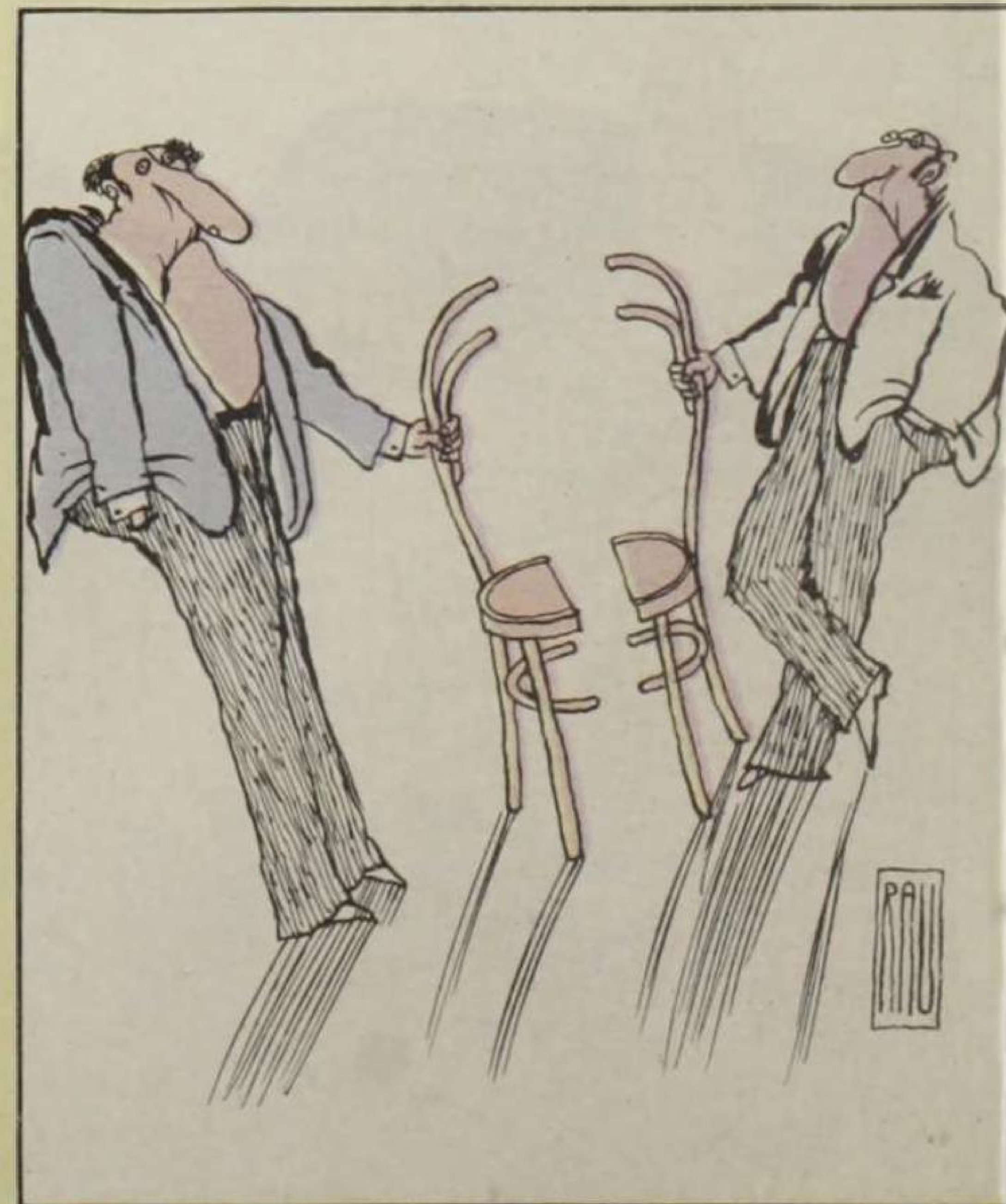
PRIVATIZÁCIÓ ELŐTT



PRIVATIZÁCIÓ UTÁN



RÉSZLEGES PRIVATIZÁCIÓ



Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes"
(Szenes Iván)

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

SZABÓ TAMÁSSAL,

a privatizációért felelős tárcanélküli miniszterrel



– Ha igaz a feltételezés, miszerint minél fontosabb egy miniszter, annál több támadás éri, ön vitathatatlanul a kormány legfontosabb tagja.

– Jó pofozógép, jó homokzsák vagyok. Ettől még elég jól alszom.

– Ha nagyobb mennyiségű kárpótlási jegye lenne, mire használná? Mit privatizálna belőle?

– A családomban senkinek sincs kárpótlási jegye, így nem gondolkoztam ezen.

– Azok nevében kérdem, akiknek van.

– Azt hiszem, a földnél nincs most jobb befektetés. A kárpótlási jegy sokmindenre felhasználható, de elsősorban földben, erdőben kell gondolkodni, és csak utána máson.

– Vagy meg kell venni valamelyik szocialista nagyüzemet és újra szántóföldet csinálni a helyén.

– Lehet, hogy ez lenne a megfelelő megoldás…

– Régi híradókban azzal büszkélkedtek: „ahol még nemrégiben kukoricaföld volt, most acélt öntenek".

– Most meg olyanok ezek a nagykohók, mint Karthago.

– Szóval be vannak sózva. Joggal?

– Lehet, hogy futniuk kellene a besózottságtól… nem tudom… Mindenki keményen állja a sarat és követel.

– Mikor jár jobban az ország: ha a külföldiek veszik meg ezeket a nagy cégeket, vagy ha belföldiek?

– Mindegyikhez pénz kell. És jobb, ha az veszi meg, akinek van pénze. Másképp nem lesz belőle semmi.

– Szóval inkább a külföldi vegye meg, és ő menjen vele tönkre?

– Ha megveszi, nem megy tönkre. Mert akkor már benne van a pénze, és nem hagyja elveszni.

– Meddig lesz szükség a privatizációért felelős miniszterre?

– Hát a következő kormányban még biztosan. De a munka dandárját – azt hiszem – '94 közepéig, vagyis a választásokig elvégezzük.

– Mit ért „a következő kormány" alatt?

– Úgy értettem, hogy a következő kormány-megbízatási idő alatt is lesz még munka ezzel. És nekem szent meggyőződésem, hogy egy hasonló összetételű kormányra vár ez a feladat, persze, Antall József vezetése alatt.

– Ha befejeződik a privatizáció, utána a minisztert és munkatársait ki kárpótolja?

– A sok gyalázkodásért? Azt hiszem, senki. Nemrégiben Balatonfüreden egy építész barátom újította fel a gyógyvíz kútját. Én avattam fel. Ott a barátom azt mondta, a művészet olyan, mint a politika: csak a kései korok mondják meg, jó volt-e, vagy rossz… Egy kárpótlás van, az ember lelki békéje.

– Gyakran azok is felháborodással fogadják a kárpótlást, akik kapják. Emlékszem, nemrégiben a tv-ben önt egy lakossági fórumon keményen támadta egy idős ember, mert nem tud mit csinálni az egymillió forint értékű kárpótlási jegyével.

– Igen, mindenki arra vár, sajnos, hogy mások gondolkodjanak helyettük. De nem lehet kézen fogva vezetni az embereket, maguknak kell kitalálniuk, mire fordítsák a kárpótlást.

– Ez is a múlt öröksége. Mindenki „fentről" várja az utasítást minden lépésére. És most furcsa helyzet állt elő. Voltaképpen az emberek rég beletörődtek abba, hogy annak idején elvették a tulajdonukat. Azt hiszem, senki sem számított arra, hogy – ha gyakran csak töredékét is –, de visszakapja. Ön sejtette, hogy egyszer ez lesz az egyik feladata: az állami tulajdon privatizálása?

– Hát persze az ember ilyenre nem készülhet. De én is hasonlóan építettem az életemet, mint például Antall József, aki szerintem módszeresen és tudatosan készült arra, hogy egyszer történelmi feladat vár rá. Lépésről lépésre jött, hogy az ember múlhatatlan vágyat érzett a cselekvésre, hogy segítsen, amikor ez '87-ben megindult. Amikor már látszott, hogy lehet tenni valamit.

– És utána sodorta az élet, a történelem…

– Nem így mondanám. Minden lépésnek következménye van, a továbbiaknak is… és így tovább. Minden lépésénél tudnunk kell, milyen következményei lesznek. Ezt vagy vállalja valaki, vagy nem. Mindenesetre az, hogy az elkommunizálás helyett visszamagánosítás legyen, nem megy egy csettintésre. Ez nem olyan egyszerű, mint az elkommunizálás, ahol csak beültek a készbe… De ezt sokan nem értik. Ha az elvétel egyszerű volt, a visszaadás miért nem az? Mindenki ezt kéri számon… Izzadságos munka.

– Szóba került, hogy ön egy másik nehéz munkát is kap: a választási kampányfőnök nem könnyű feladatát.

– Csak az volt a feladatom, hogy egy felkészülési tervet készítsek. Ez meg is történt. Rossz megfogalmazás volt, hogy ez kampányfőnökséget jelent. Nem a sajtó volt a hibás, a mi közleményünk volt rossz. De különben is: hol vannak még a választások… Korai lenne kampányolni. A választási törvény meg is határozza, mikor kell hozzákezdeni.

– Vannak, akik már elkezdték.

– Csinálják csak. A korai kampánynak korai kifulladás lehet a vége.

– Csakhogy az emberek tájékozatlanok. Olyasmiért is a kormányt teszik felelőssé, amihez a kormánynak semmi köze… Félő, hogy sokan bedőlnek a demagógiának. Meg kellene kezdeni a felvilágosító munkát.

– Hiba, hogy nem fordítottunk elég energiát a tájékoztatásra. Mintha egy bezárt szobában dolgoztunk volna, nem nyitottuk ki az ablakot, az ajtót, hogy: emberek, nézzétek mit teszünk, milyen eredményeket produkálunk. Ezen változtatnunk kell.

– Mindenesetre azt kívánjuk, hogy ön fejezhesse be a privatizálást! Utána mivel kíván foglalkozni?

– Ezen még nem gondolkoztam.

– Korábban mivel foglalkozott?

– Az üzleti életben dolgoztam.

– Felesége?

– Ő tanár. Balatonalmádiban lakunk, két lányunkkal.

– Szülei – ha jól tudom – Halimbán élnek.

– Már nem. Amikor nyugdíjasok lettek, ők is Almádiba költöztek.

– Halimbát azért hoztuk szóba, mert ha ön ott gyerekeskedett, értenie kell a gyógynövényekhez. Hiszen ott élt az országszerte ismert „gyógyfüves" plébános…

– Igen, Szalai esperes. Fantasztikus ember volt. Gyermekkoromban valóban gyűjtöttük neki a gyógyfüveket. Tanítgatott bennünket, melyik micsoda. Mit kaptunk tőle, ha véletlenül ráléptünk egyikre-másikra!…

– Nem tudom, ismeri-e a történetet: egyszer egy műsorral Halimbán jártunk. Salamon Béla bácsi felkereste a plébánost, hogy valamilyen nyavalyájára gyógyfüvet kérjen. Nagyon összebarátkoztak. Búcsúzóul Béla bácsi azt mondta neki: „Nem is értem, aranyos plébános úr, hogy egy ilyen remek ember miért nem lett rabbi?!"

– Ez kedves. Ám engem hiába oktatott a plébános úr, nem lettem gyógynövény-szakértő. De gombagyűjtésből meg tudnék élni, ahhoz nagyon értek.

– Tehát, ha – ne adj' isten – olyan kormány jönne '94-ben, amely privatizálás helyett ismét államosítana, ön megélne, mint gombaszakértő. Aztán '98-ban kezdhetné az egészet előlről…

– Ez jó… De csak viccnek… Ám a történelemben minden megtörténhet. Angliában ennek már hagyománya van. A munkáspárt államosít, aztán a konzervatívok nyernek a választásokon, ők privatizálnak, aztán a munkáspárt nyer, államosítanak, és így tovább…

– Csakhogy az gazdag ország, kibírja. Meg aztán a munkáspárt már csaknem két évtizede nem jutott kormányzati pozícióba.

– Remélem, ez másutt is megtörténhet… Szeretném én befejezni a privatizálást. És nem olyan határidővel, amilyennel nemrégiben adtunk át egy utat…

– ???

– Veszprém megyében, egy olyan utat, amelyet még Darányi Kálmán ígért meg, valamikor a harmincas években.

– Miniszter úr, azt mondta, nyugodtan alszik. Nincs semmi, amitől nyugtalan az álma? Nem fél semmitől?

– Csak egytől. Hogy azok dicsérjenek, akik most támadnak. Mert akkor tudnám, valamit nagyon elhibáztam…

NAGY ANIKÓ:

VENNI VAGY NEM VENNI?

Óh, mennyivel könnyebb a férfiaknak! Itt van például az öltözködés. Csupán egy nadrágra, ingre, zakóra van szükségük. Ehhez cipőt, nyakkendőt öltenek, és kész.

Bezzeg szegény nő! Problémahegyek tornyosulnak előtte: mert felvehet nadrágot, szoknyát, vagy akár nadrágszoknyát, egészruhát, overált; mindebből rövidet és hosszút, kisestélyit, nagyestélyit, harisnyát, harisnyanadrágot, blúzt, inget, pólót, topot, pulóvert, s akkor még nem említettük az ezerféle anyagot, amiből ezek készülhetnek, a különféle fazonokat, a cipőket, satöbbbi, satöbbi... Hát lehet ezt bírni idegekkel?

Tegnap a férjem örömöt akart szerezni nekem. Boldogan lebegtette meglepetése tárgyát: jegyet vett az Operába. Ha tudta volna szegény, hogy ezzel több bajt okoz nekem, mint örömöt. Az első önfeledt pillanat után ugyanis villámként csapott belém: mit vegyek fel? Nincs egy rongyom sem! Kiadtam hát a napiparancsot:

– Drágám! Kellene valami olcsó kis gönc, különben nem tudok elmenni veled.

Erre a „drágám" csodálkozó tekintete a dugig tele szekrényre meredt, majd magyarázatot nem is várva hirtelen fejfájásra panaszkodott. Pénzt nyomott a kezembe, és pá-t intett. Szegénykém. Ezek a váratlan fejfájások...

– Lassan zárnak a boltok, csak kocsival érek be a városba. Add ide a forgalmit, kérlek...

Mintha megcsípték volna.

– Máris jobban vagyok – mondta, s gyorsan felmarkolta az asztalon pihenő sluszkulcsot.

A kirakatok látványa felcsigázott, a legdrágább ruhakölteményekkel kacérkodtam, de *rajtam* egyik sem tetszett. Üzletről üzletre jártunk. Ám egyszer csak:

Hű, ez milyen jól áll nekem! Azért, ami biztos, az biztos, azt a másikat is felpróbálom. Ajaj! Ez is csinos! Most mi legyen? Tanácstalan vagyok. Kérdezem őt. Közömbös, vállát vonogatja. Mit tegyek? Döntenem kéne. Miért kéne? – szólal meg belül egy igen okosnak tűnő hang.

– Apuci! Megvesszük mind a kettőt... Bűn lenne itthagyni bármelyiket is. Majd megspóroljuk a benzinpénzen. Hát nem igaz?

Sajnos az előadás betegség miatt elmaradt. Viszont van két új ruhám! Csak azt nem értem, miért megyünk olyan ritkán az Operába?

DESTRUKTÍV SZEKTA



HIVATÁSOS HATÁRŐR



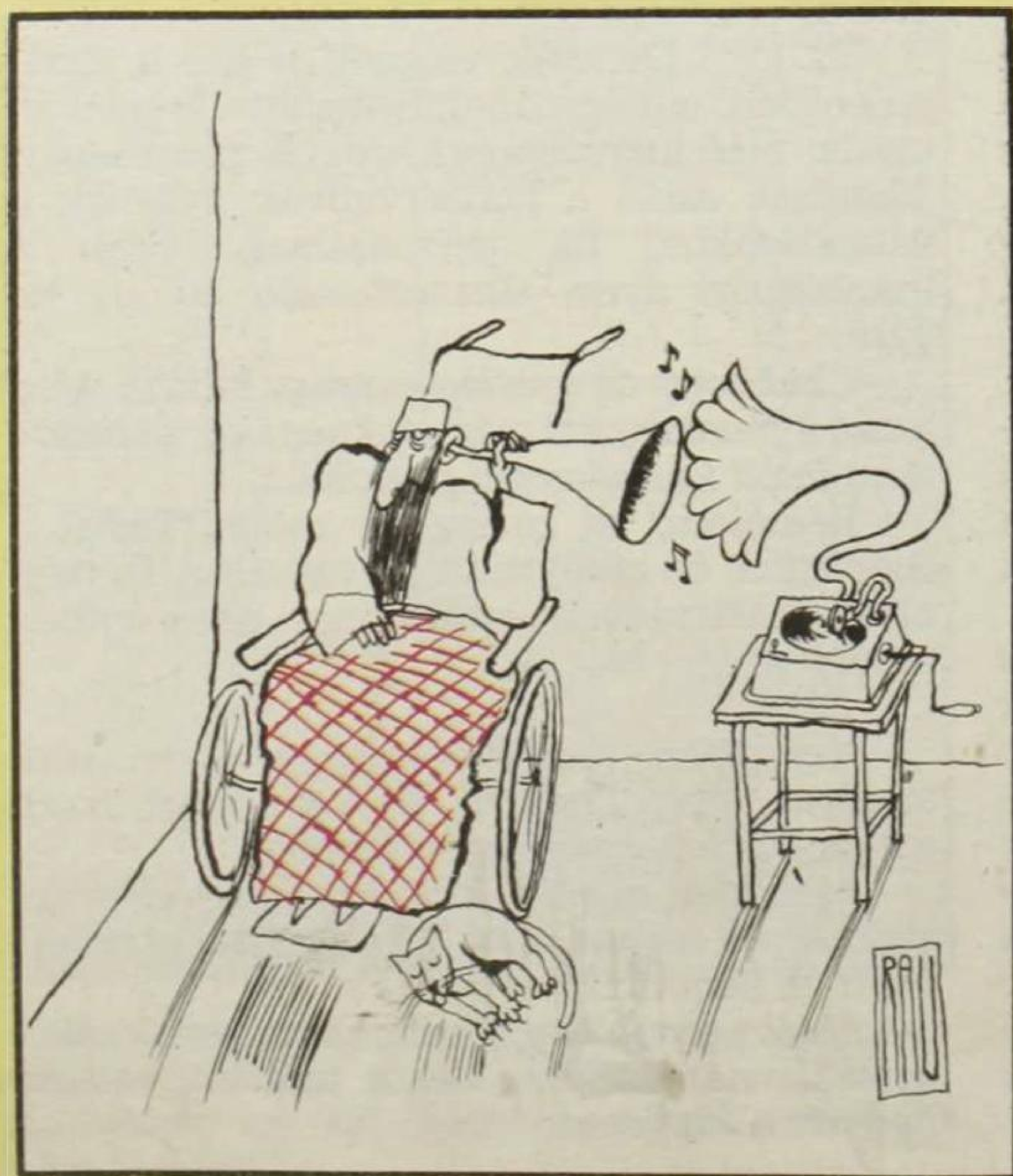
– Na, nem bánom, átjöhetsz az én oldalamra, de előbb kérem az útlevelet és az elvámolnivalót.

IG



– És még véletlenül eredetű!

OTTHONBAN







– Tudod, hogy utálom, ha mosogatás akciófilmet nézel.

KVÁRI SINKÓ ZOLTÁN:

Tanulság

Nekem nagyon nehéz életem volt. S ebből az a tanulság, hogy jobb, ha az embernek könnyű élete van. De hát kinek mi adatik...

A nehézségek már gyermekkoromban elkezdődtek, ugyanis hamar fölhívták a figyelmemet arra, hogy mindennek tanulsága van. És a tanulságokat le kell vonni. És nekem már 6 éves koromban mindenből tanulságot kellett levonnom.

Alig tanultunk meg olvasni az iskolában, máris vontuk le a tanulságokat az olvasottakból. Az egyik olvasmányban a sütőtök összeveszett a farkassal, s ennek az volt a tanulsága, hogy aki hamar jár, az gyorsan felejt. A kenguru és a rigó meséjének az volt a tanulsága, hogy kétszer csóváld meg a fejed, mielőtt búbánatnak adnád. A kígyó és a paradicsommadár meséjéből azt vonhattuk le, hogy badar beszédnek hideg a vize...

De otthon sem volt *okulástalan* az élet. Nagyanyám kotlóst tartott a konyhában, és én élénk figyelemmel követtem tyúkanyó csodálatos működését, s a sárga kiscsibék világrajövetelét. Nagyatyám mutatóujját fölemelve így szólt:

– Nos, fiam, láttad hogyan kelnek ki a csibék. Meg tudnád-é nekem mondani, mi ebből a tanulság?

Nagyon törtem a fejemet, de semmiféle tanulság nem jutott eszembe.

Nagyatyám azonban kisegített:

– Fiam, ebből az a tanulság, hogy mindenhez idő és nagy-nagy türelem kell. Ha a kotló nem ült volna megszakítás nélkül a tojáson, akkor abból nem kelt volna ki a csirke.

Nagyapának nagyon is igaza volt. Részletesen elmagyarázta, hogy az oktalan sietség, a kapkodás sohasem hoz helyes eredményt...

S még ugyanazon a napon szemünk láttára a macska egeret fogott.

– Bravó! – mondta nagyapám a macskának. – Ez precíz munka volt! Nos – fordult hozzám – láttad hogyan kapta el a frakkját. Meg tudnád-é mondani, mi ebből a tanulság?

– Ebből az a tanulság, hogy ami kicsi és szürke az hiába fut, mert ami nagy és szürke az úgyis utoléri.

– Ugyan, fiam – mondta nagypapa –, miféle tanulság ez? Itt az a tanulság, hogy mindenhez gyorsaság kell, a lomhaság felett mindig diadalt arat a sebesség. Ezt jól jegyezd meg, fiam!

– Igenis, nagyapa – mondtam –, de mielőtt ezt megjegyezném, engedje megjegyeznem, hogy itt valami nem stimmel. Mert a tyúkból azt a tanulságot vontuk le, hogy mindenhez lassú türelem kell, a macskából pedig, hogy gyorsaság. Melyik tanulság hát az érvényes, nagypapa?

Nagyapa erre kiabálni kezdett velem.

– Ebből az a tanulság, hogy te szamár vagy, és ráadásul pimasz! Az ilyenek pedig pofont érdemelnek!

Ebből a pofonból vontam le a legmaradandóbb tanulságot magamnak: mindig az az okos, aki megteheti.

RIÁNUS



n kumiszt, mert az állati

REND A LELKE MINDENNEK



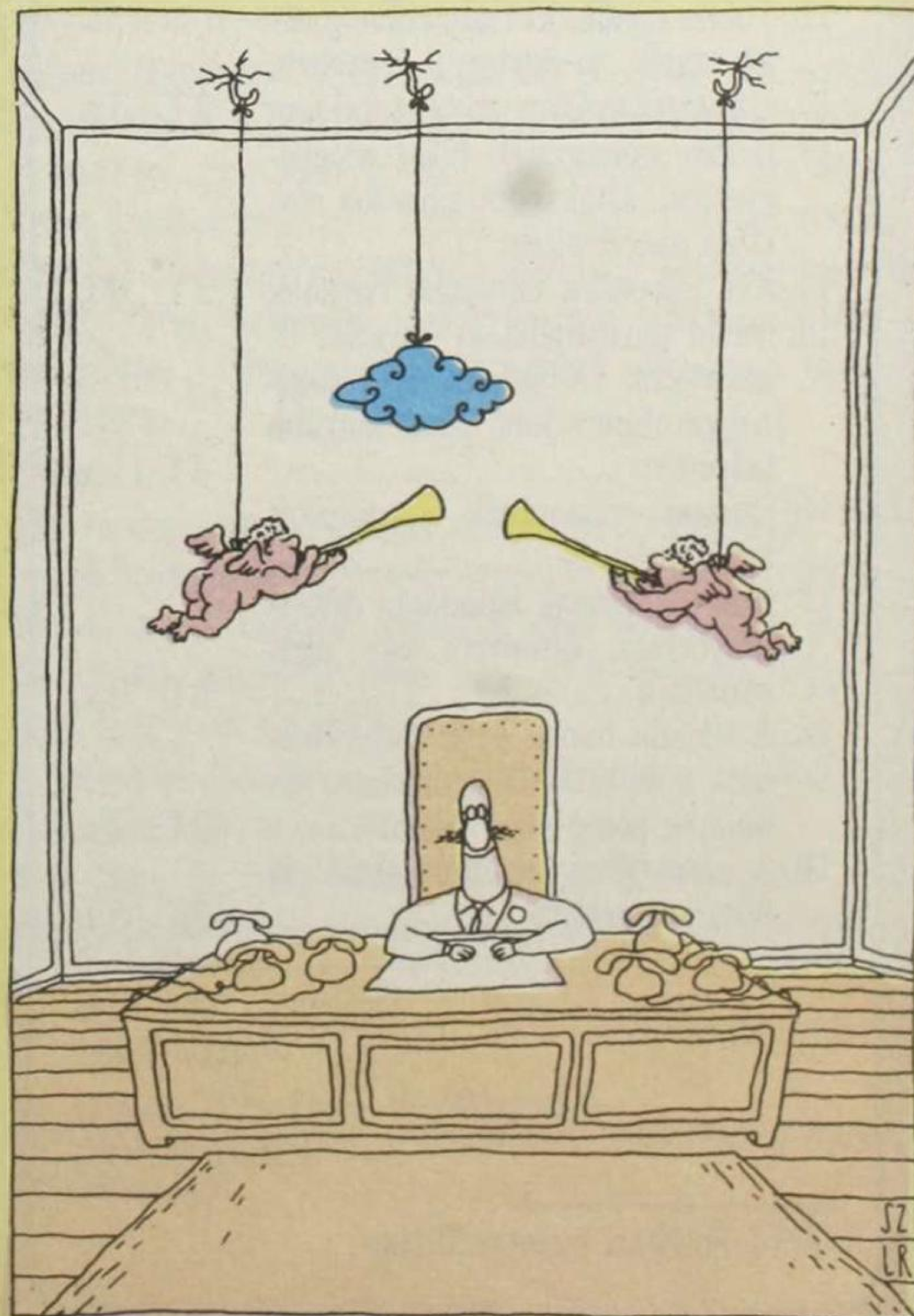


– Ha kekeckednek az ősök, zavarj le nekik két maflást, gyermekem.



tt jobban fog majd aludni, papa, mert ap is leesett az ágyról.





TASQUIN FESTŐ ÁRJEGYZÉKE

Nem árt néha olvasgatni az öreg kéziratokat, s avult pergament(irha) tekercseket, sok és érdekes furcsaságot lehet azokban találni.

Íme egy gyöngyszem.

Tasquin Jakab, festő és díszítő mester 1700 körül egy n-i monostorban dolgozván, fáradságáért 78 brabanti forintot* és 10 sous-t követelt. Az apát túlságosnak találván az összeget, részletes kimutatást s árjegyzéket kívánt.

Tasquin sietett a követelésnek eleget tenni, s benyújtotta árjegyzékét a következendőkben.

Árjegyzék az n-i monostorban végzett munkáról:

1. A tízparancsolatot kijavítottam és fényesítettem .... 5 f. 12 s.
2. Pontius Pilátust megszépítettem, lemostam a kormot képéről, süvegére pedig egy gyönyörűséges szalagot akasztottam .... 3 f. 6 s.
3. St. Péter kakasának új tarajt készítettem s nehány tollát kiigazítottam .... 2 f. 3 s.
4. A két latort kipofoztam, az egyiket jobban a kereszthez kötöttem .... 1 f. 7 s.
5. Gábor főangyalnak szárnyába tollukat tettem s azokat megaranyoztam .... 14 f. 18 s.
6. Kaifás szolgálóját megmostam s arcát kipirosítottam .... 5 f. 12 s.
7. Az eget megújítottam, megtoldottam egy csillaggal, a napot megaranyoztam, a holdat megtakarítottam .... 7 f. 14 s.
8. A purgatórium lángját felélesztettem s néhány lelket megjavítottam .... 6 f. 6 s.
9. Hasonlóul bántam a pokollal; Lucifernek új depedentiát (dependance) készítettem; egy új körmöt festettem a kárhozattak előnyére .... 4 f. 10 s.
10. Heródes öltönyét újra beszegtem, két fogat adtam neki s parókáját kifodroztam és beporoztam .... 2 f. 2 s.
11. Ananiás nadrágját megfoltoztam s mellényére két gombot tettem 2 f. 3 s.
12. Tóbiás fiának, ki Gábor főangyallal utazik, új harisnyát festettem, s útitarisznyájára szíjakat raktam 2 f. 5 s.
13. Bálám szamarának füleit meghegyeztem, kitakarítottam s két első lábát megvasaltam .... 3 f. 7 s.
14. Két fülbevalót csináltam Sárának 2 f. 0 s.
15. Dávid parityájába új kavicsot illesztettem, Góliáthnak fejét megnagyítottam s jobb lábát hátrább helyeztem .... 3 f. 11 s.
16. Sámson szamarának új fogakat készítettem .... 1 f. 5 s.
17. Noé bárkájának hasadásait bekátrányoztam, öltönyére egy ujjat csináltam .... 6 f. 0 s.
18. A tékozló fiúnak ingét megfoltoztam, a sertéseket megmostam, vályujukba pedig vizet tettem .... 3 f. 4 s.
19. A samarithai nő korsajának új fület készítettem .... 2 f. 5 s.

Összesen: 78 f. 10 s.

Tasquin Jakab

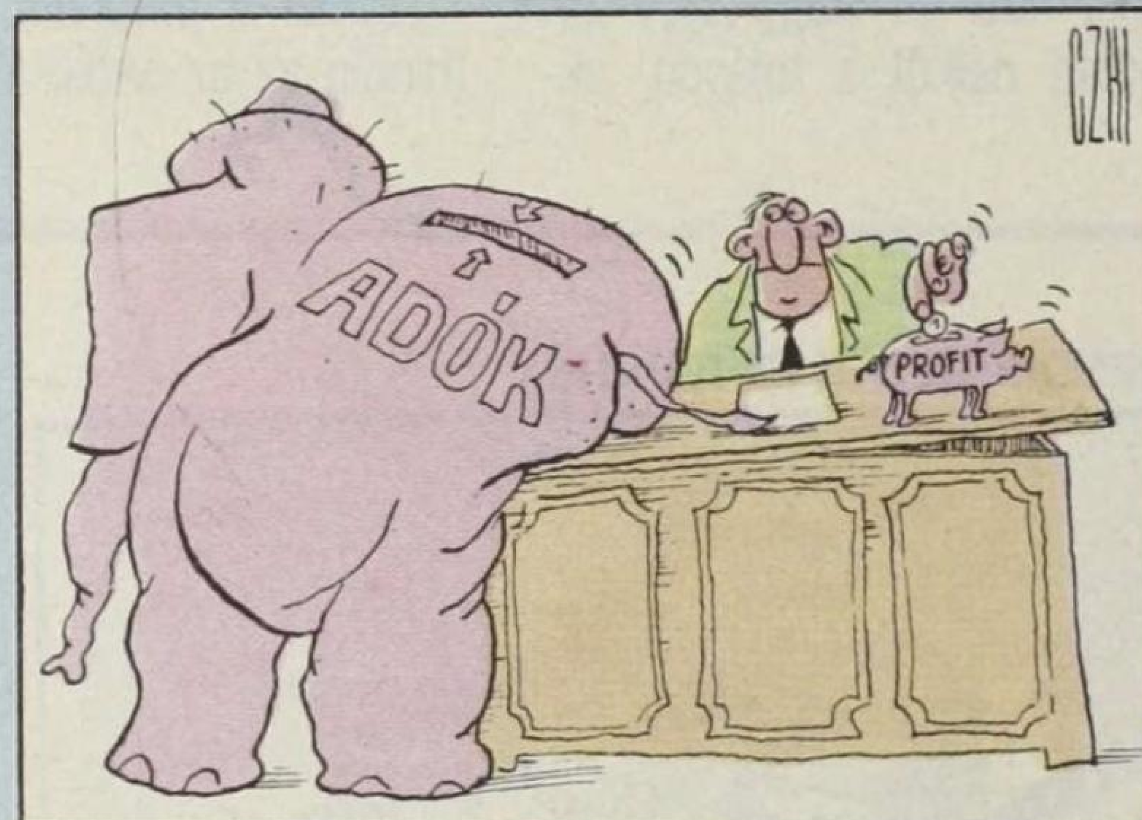
(Megtalálta és örömmel közreadja: DOBAI JÁNOS)

* 1 brabanti forint=20 sous.

MEGSZAVAZTÁK A PÓTKÖLTSÉGVETÉST



MAI VÁLLALKOZÁS



SZÁMLAADÁSI KÖTELEZETTSÉG



– Kedves, volt két csokor petrezselyem + áfa, tessék a számla!

TERJED A FÉNYMÁSOLÓVAL HAMISÍTOTT PÉNZ



– Kérnék szépen két darab másolatot a telekkönyvi kivonatról, és ötven darabot ebből az ezresből!

AZ APEH VALLOMÁST VÁR



DRÁGA A BUSZJEGY



– Azon gondolkodom, Rezső, hogy érdemes lenne a lyukakat bestoppolni.

NYUGDÍJ



– Itt a nyugdíja, Józsi bácsi, de látom ma ga még ínyenckedik egy kicsit...

ÁFA



– Tudod, hogy minek a rövidítése az ÁFA?
– Állampolgárokat Felbosszantó Adó!

ZENEI JOGDÍJFIZETÉSI KÖTELEZETTSÉG



– Nem kapcsolom be a rádiómagnót a jogdíj miatt, de helyette szívesen elénekelem önnek Michael Jackson legújabb slágerét!

PIACON:
– Nyugtassa meg a vevőket, Dodókám!
– Má' mér' tegyek illyet, nagyfőnök?
– Mert addig magának sem lesz nyugta...

MEGSZŰNT A BONGÓ



– Gondold meg, Lajos, talán Bongó nélkül is lehet élni?

NYUGTÁVAL DICSÉRJÜK A NAPOT

Szikkadt Lajos bácsi az utóbbi időben teljesen elszikkadt. Ül naphosszat az aluljáró lépcsőjénél, szakadt lódenkabátjában, amelyet évenként kiporol. Lábai előtt egy kifakult, kajla kalap, s hangos könyörgéssel serkenti adakozásra a járókelőket. Botjára kartonpapírt biggyesztett, a következő felirattal:

ADAKOZZON A SZIKKADT-ALAPÍTVÁNY JAVÁRA. ADÓJÁBÓL LEVONHATJA!

Nézem az embereket, többségük elrohan mellette, de akad, aki előkotor a zsebéből egy-két forintot, és bedobja a kalapba.

Ne kerülgessük a kását, mert arra neki nincs is pénze: Lajos bácsi kéreget. Hivatásos koldus. Negyven évi koldulással se jött össze neki egy másik lódenkabát, ami alatt nyáron nincs semmi, télen akad egy kis hideg. Haját a rendszerváltozás előtt nyírták utoljára, mikor bekísérték az akkori rendőrségre, mert belvárosban tilos volt a koldulás. Szégyenteljes megsértése az emberi jogoknak! De ez már a múlté! Lajos bácsi ott koldul, ahol akar és tud. Csak nagy a konkurencia. És most itt ez a nyugtarendelet.

– Mert ugyebár – kezdi nyolcéves szakállából kieregetni a rekedt hangot – a totó-lottó, meg az újság kivételével, mindenről nyugtát kell adni, uram! Ha ön most, rendes szokásától merőben eltérő módon, véletlenül, figyelmetlenségből, bedob a kajla kalapomba egy kettest, a rendelet szerint nekem erről nyugtát kellene adnom, mert máskülönben az APEH év végén képtelen lesz megállapítani, hogy nekem mennyi volt az évi bevételem, és hány forint személyi jövedelemadót kell fizetnem. Vagy visszakapok valamit, ha a bevételem nem éri el a 110 ezer forintot! De nekem nincs nyugtom, akarom mondani, nyugtám, azt is pénzért adják. És amíg kitöltök önnek egy szabályos nyugtát kettő, azaz kettő forintról, aláírás, dátum, satöbbi, addig nem áll senki itt meg előttem, hogy kivárja, míg sorra kerül, hogy ő is a kalapomba dobjon egy rupót. Két köszvényes lábammal nem futkorászhatok mindenki után, hogy hát tisztelt uram, a Szikkadt-alapítvány nevében elnézését kérem, hogy már itt is sorban kell állnia a törvényes befizetés elismerése végett. Így aztán kénytelen vagyok csalni, ha nem jön ellenőr.

– És ha nem bizalmatlan irántam, Lajos bácsi, milyen módon csal, ha meg nem sértem?

– Nézze, régi ismerősök vagyunk, magának elmondom. Ott van az az újságárus, látja? Attól én minden reggel átveszek húsz példány napilapot.

– Melyiket?

– Ne politizáljon, én pártsemleges kéregető vagyok! És azt én törvényesen eladom, nyugtaadás kötelezettsége nélkül. Azt szabad.

– De hát mi abból a haszna? El kell számolnia, oda kell adnia a bevételt a hírlapárusnak, nemde?

Lajos bácsi elnevette magát, már amennyire asztmája engedte:

– Magából se lesz sohase öntudatos adóalany! Én azt a húsz, hét végén harminc napilapot olyankor veszem el, a posta által lehordott rakományból, amikor még a hírlapárus nincs itt, mert én korán kelő és rossz alvó vagyok! Én tőle nem kérek egy példányt se, hanem idejében elveszem! Akkor meg miért fizessek neki? Na mármost! Ebből, hála az állandó lapáremeléseknek, nekem nap mint nap bejön annak az összegnek a többszöröse, amennyit a maguk fajta, fukar nyugdíjas milliomosok csak elvétve dobálnak a kalapomba, havi átlagban! Alig várom, hogy magának is megfájduljon a nyaka.

– Ugyan miért, Lajos bácsi?

– Mert akkor nem tudja rendszeresen elfordítani a fejét, ha meglát, amint itt ülök, a lejáratnál. Van egy jó kuncsaftom, egy vén szipirtyó, aki otthon késsel kergeti a vejét, veri az unokáit, aztán meggyón a papnál, és a perselybe is, meg a kalapomba is bedob öt forintot. Három bedobás után adok neki egy ingyen Kurírt, bár szabadkozik, hogy ő se kurír, se kurolvas.

– És ha egyszer az a hírlapárus észreveszi, hogy nem stimmel a megrendelt és az átvett napilapok száma? És rájön a lopásra?

– Akkor sztrájkba lépek, mint a zöldségesek! Mindaddig nem fogadok el senkitől egy fillért se, ameddig az APEH le nem ül velem tárgyalni, és meg nem állapodunk!

– Szerencséje van, Lajos bácsi! Én két hónapja az APEH-nél dolgozom, mint adóellenőr.

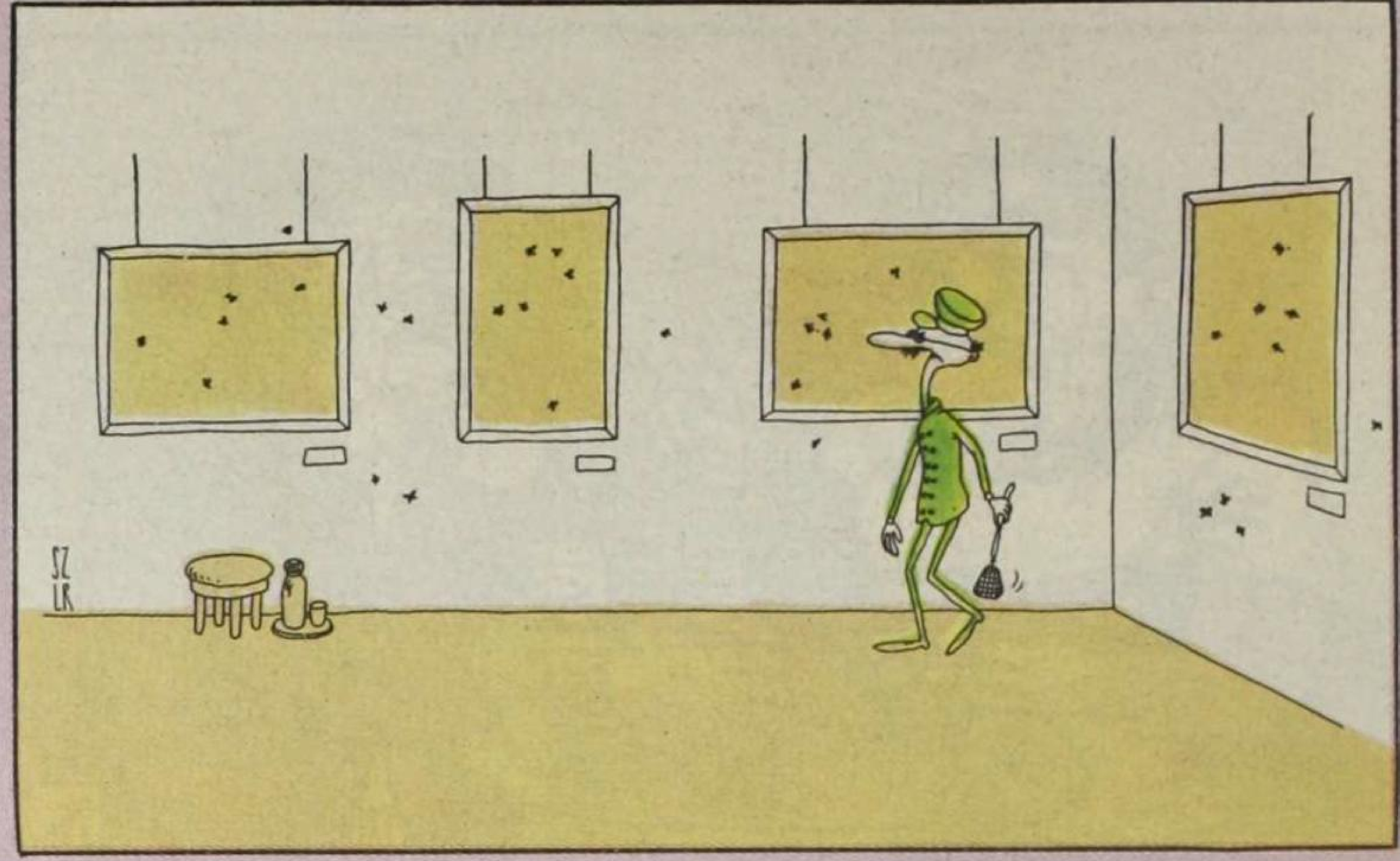
– Ajjaj! Akkor a hírlapi zöldségek helyett őstermelhetem az országháztáji zöldségeket! Mert az is *nyugtalanság!*

ALFÖLDI IMRE

KRITIKUS



RENDNEK MUSZÁJ LENNI



THÁLIA APRÓBAN

Századunk talán legfanyarabb magyar színészét, Makláry Zoltánt 15 éve nélkülözzük már. S ha hús-vér valóságában nincs is jelen, a régi filmek mozijában és a televízió képernyőjén gyakran találkozhatunk vele. Jellegzetes, kicsit rekedtes hangja a rádióban is időről időre megszólal. A fiatalabb színésznemzedékek egymásnak adják tovább azokat a frappáns Makláry-történeteket, amelyek közül most néhányat felidézek.

FELKÉPELÉS

Maklárvt 1926-ban szerződtette a Vígszínház, ahol tíz éven keresztül a legapróbb, szinte csak néhány mondatos szerepekben is olyan feltűnést tudott kelteni, mintha főszerepeket játszott volna. 1935 nyarán, amikor Németh Antalt nevezték ki a Nemzeti Színház igazgatójának, Maklárvt azonnal szerződtette.

1930-ban Hunyady Sándor: Feketeszárú cseresznye című színművének bemutatója előtt a Vígszínház portása egy levelet vett át, amelyen ez a címzés állt: A Vígszínház Igazgatóságához. A levél ezt tartalmazta:

„Mélyen tisztelt Direktor úr!

Van szerencsém felhívni becses figyelmét szerény jubileumomra. Abban az örömteljes helyzetben vagyok, hogy ötödször játszom olyan szerepet, amelyben felképelnek. A Feketeszárú cseresznyében értem el ezt a ritka jubileumot. Itt Mály Gerő kolléga úr sóz egyet alaposan a nyakamba. Minthogy azonban egy nyak múlandó és veszendő, arra kérem önt, hogy a Feketeszárú cseresznye előadásai során minden ötvenedik alkalommal szerepet cserélhessek Mály Gerővel.

Maradok tisztelettel:

Makláry Zoltán."

DIAGNÓZIS

Viccversenyt rendeztek a Vígszínház társalgójában. Az lett az első, aki a legrosszabb viccet mondta.

– Hallottátok a szomorú hírt? – kérdezte Makláry. – Szegény Oszkár bácsit bevitték a szanatóriumba.

– Mi történt vele? – kérdezte tettetett csodálkozással a másik rossz fiú, Mály Gerő.

– *Mese*baja van! – felelte Makláry rezzenéstelen arccal.

FELKÉSZÍTÉS

Alperesnek idézték be Maklárvt a járásbíróságra valami polgári ügyben. Soha nem járt még a bíróságon és ezért megkérte a Vígszínház jogászát, hogy oktassa ki őt. Az ügyvéd aprólékosan elmagyarázta hány órakor, melyik tárgyalóteremben kell megjelennie, melyek a kötelességei stb. Makláry gondosan hallgatta az ügyvédet, aki a végén megkérdezte tőle:

– Szeretne még valamit tudni, művész úr?

Makláry egy pillanatig gondolkozott, aztán megszólalt:

– Mondja, ügyvéd úr, és ki *játssza* majd a bírót?!

DICSÉRET

Makláry a Nemzeti Színházban lépett elő kiváló epizodistából kiváló karakter színésszé. A jeles alkalomból egy fiatal, elsőéves ifjú színész – Szendrő József – is gratulált neki:

– Ha megengedi... én igazán... szóval... Ön istenien játszott!

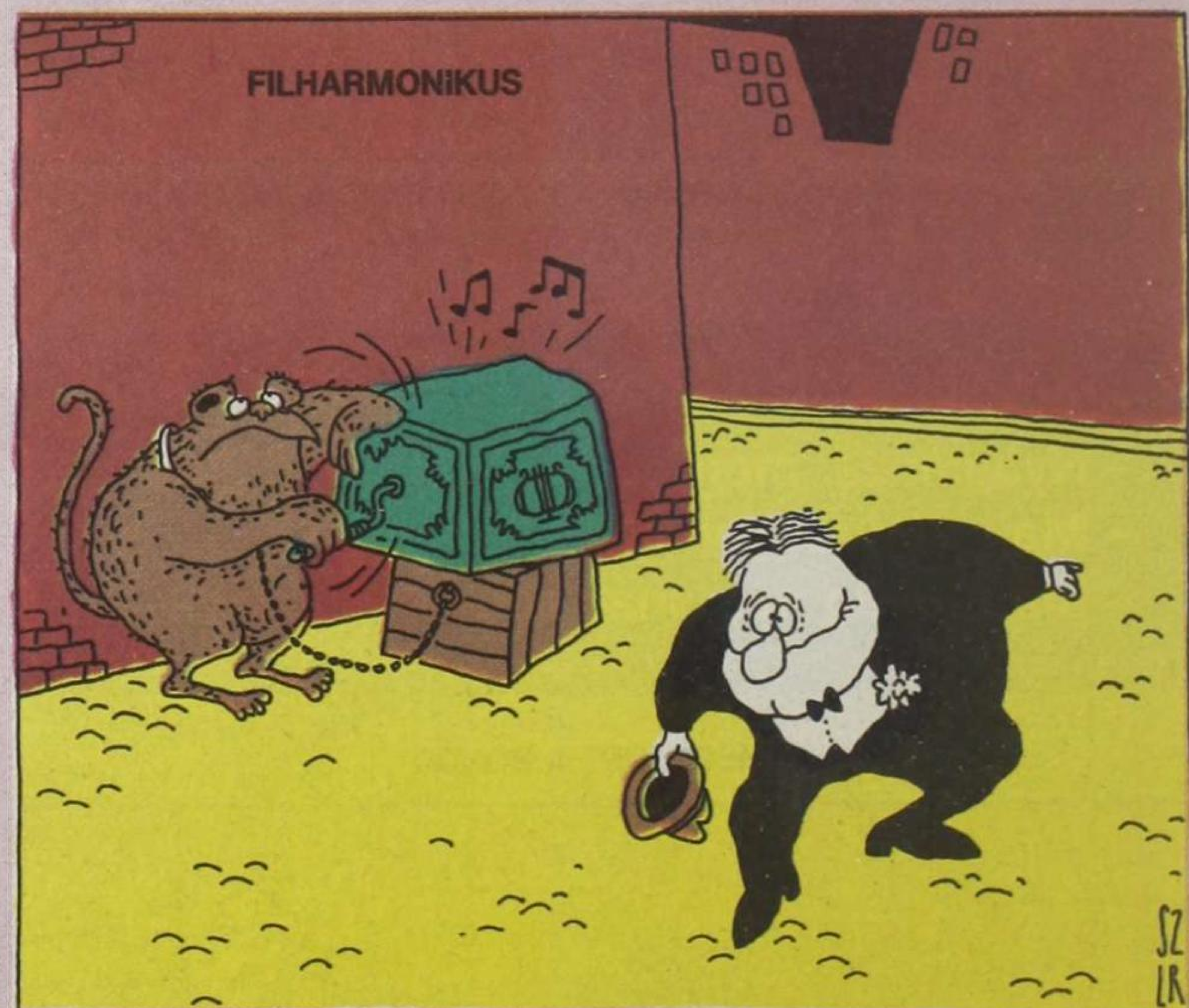
– Azt nem tudom – felelte Makláry –, de *olyan*, mint a többiek, én is voltam.

BÁNOS TIBOR





SZPONZORSZEZON







BETILTOTT POÉNOK (1965/II.)

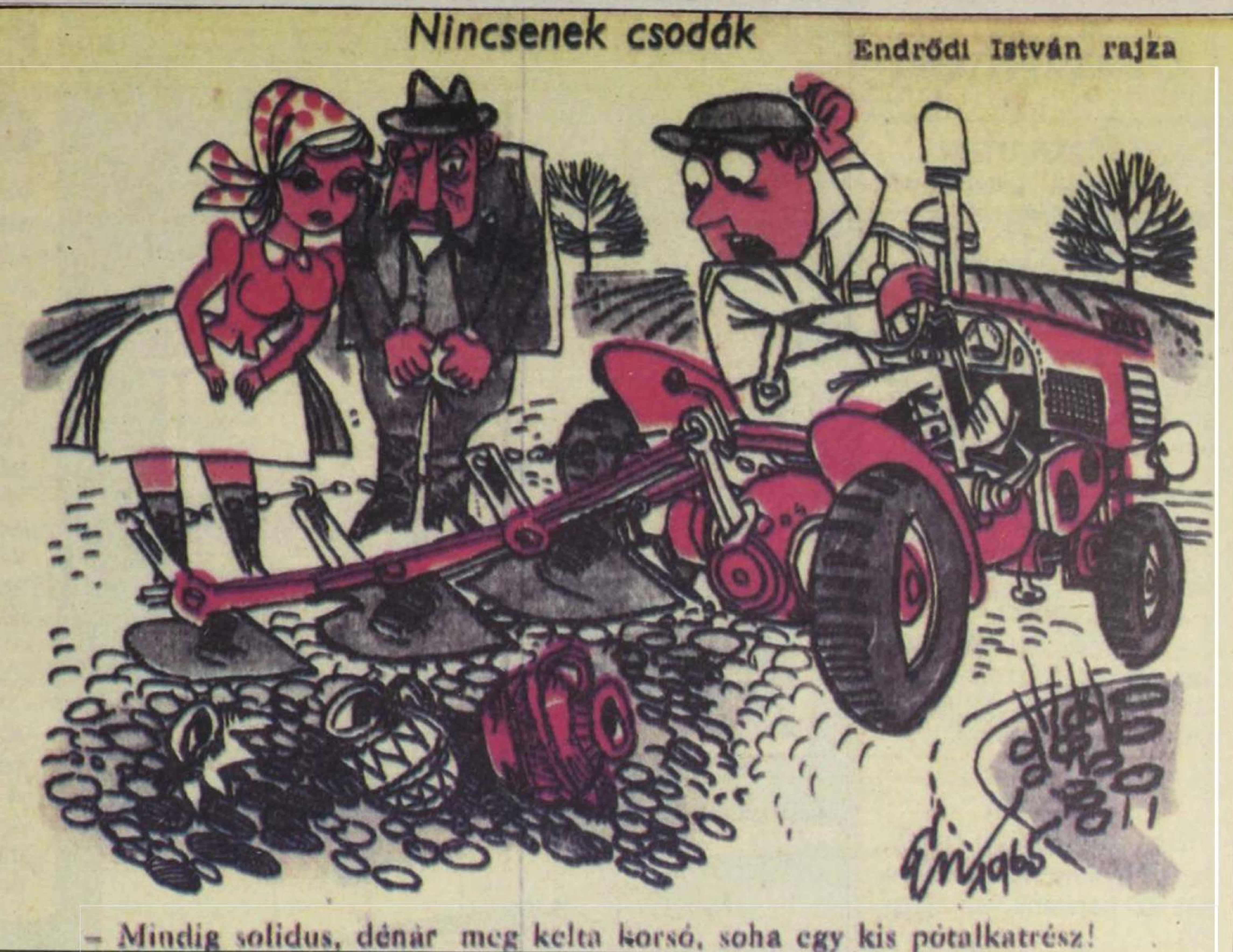
Marton Frigyessel úgy véltük, megértek a belpolitikai feltételek arra, hogy a Rádió- és TV-Újságban megjelentethessem az alábbi felhívást:

SZOMBAT ESTI ULTIPARTI

Egy Duna-parti csónakházban állandó társaság verődik össze kéthetenként: a szombat esti ultiparti résztvevői. A játékosok hétköznapi emberek, különböző szokásokkal és nézetekkel, s csak egyben hasonlítanak egymásra, valamennyiüket szenvedélyesen érdeklik a közéleti aktualitások, a kényes kérdések, a nevetséges bosszúságok és a bürokrácia. Csupa jólértesült ember, „okos pestiek", akik nem rejtik véka alá a véleményüket, és sok mindent megvitatnak, míg összejön a parti.

Különös előszeretettel teregetik ki a hanyagságot, a pazarlást, az ellenőrzés hibáit, és a felelőtlenség következményeit. Mivel maguk közt vannak, nem átallják megnevezni a mulasztások elkövetőit, akár magánszemély, akár intézmény a tettes. Aki rosszul dolgozik, lélektelenül intézkedik, basáskodik vagy pazarol, csak legyen bátran nyugtalan: viselt dolgait sok százezer néző előtt fogjuk megtárgyalni az Ultipartiban.





– Mindig solidus, dénár meg kelta korsó, soha egy kis pótalkatrész!

A játszmához ezennel meghívjuk résztvevőnek és kibicnek valamennyi kedves nézőnket. Fölkérünk mindenkit, aki herdálásról, szabálytalanságról vagy visszaélésről tud; jogos egyéni panasza, kiritizálnivalója vagy közérdekű bejelentése van, írja meg észrevételeit és bizonyítékait a Magyar Televízió Művészeti Osztálya címére. (Budapest V., Akadémia utca 17.) Természetesen csakis a teljes névvel és címmel ellátott bejelentéseket vehetjük figyelembe. A borítékra, kérjük írja rá: „Szombat esti ultiparti". Tessék hát bírálni, kibicelni bátran! A levélírók inkognitóját a televízió; a szóvátett hibák kijavítását pedig az ország közvéleménye biztosítja...!

Kéthetenként *élő* műsorhoz kaptunk adásidőt, műszaki és anyagi kapacitást. A témákat, ügyeket, közérdekű bejelentéseket a Legfőbb Ügyészség, a Központi Népi Ellenőrzési Bizottság, a Fővárosi Tanács, valamint a Ludas és a rádió levelezési rovata szállította. Adás előtt egy héttel tíz humorista között szétosztottuk és megbeszéltük az alapanyagot. A hétfőre elkészült részekből aztán kedden délre megszerkesztettem a véglegesnek szánt forgatókönyvet. Szerdán délben kaptam vissza Haynal Kornél elnökhelyettes jóváírásával, enyhítésével a példányt, amit fél nap alatt kellett sokszorosíttatnunk (még nem volt xerox!).

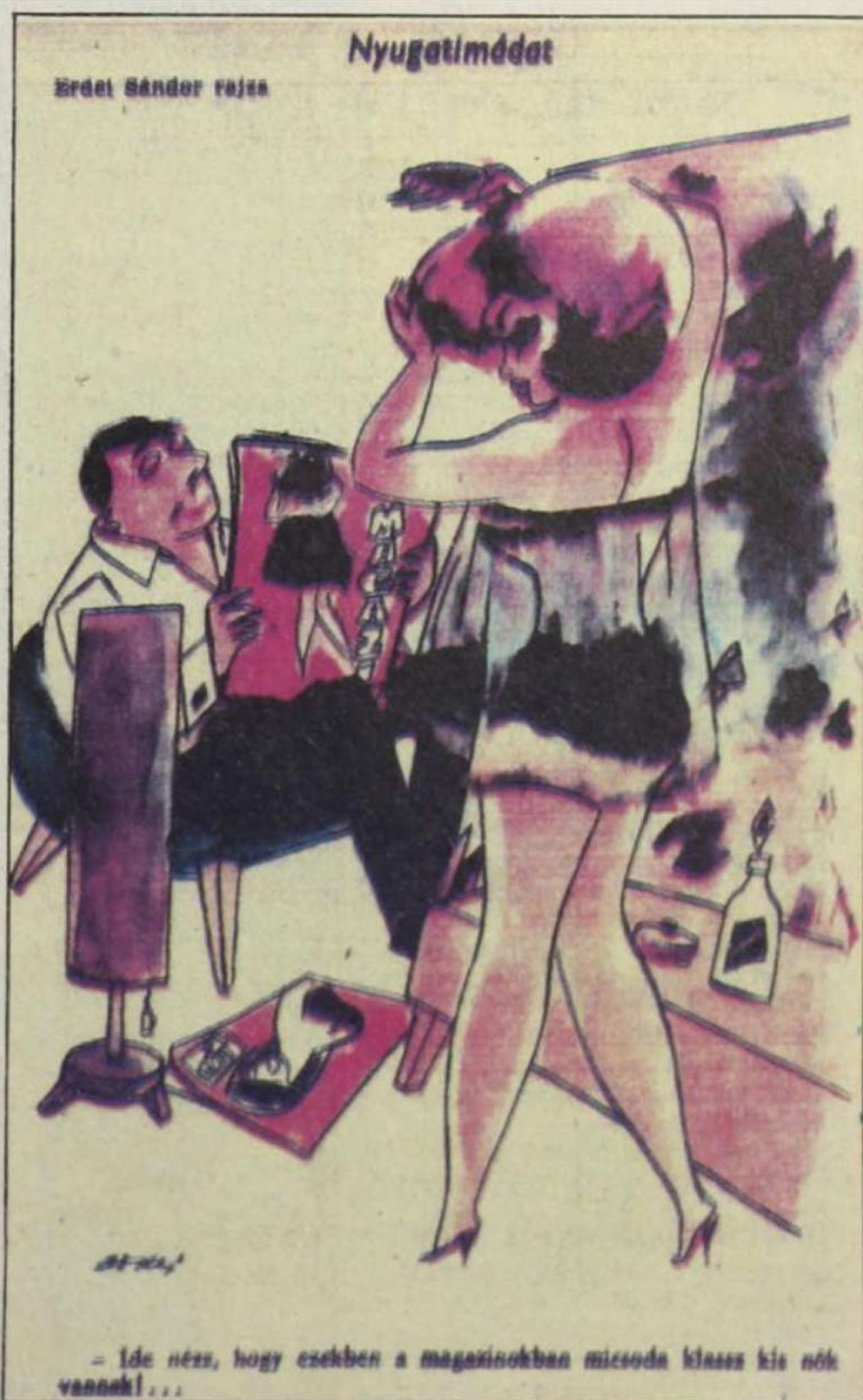
Mindig csütörtökön reggel nyolckor volt az olvasópróba, négy alapszínészünkkel (Agárdi, Kazal, Kibédi, Major). Nemcsak elsöprő népszerűségük miatt, azért is ők alkották a kártyázás helyett politizáló kompániát, mert közéleti hitelükön túl, ők voltak ama ritka képesség birtokában, hogy a jogi terminológiával, fordulatokkal, poénokkal telezsúfolt szöveget könnyedén, üzembiztosan, mulatságosan tudják szombaton estére szó szerinti pontossággal, ismétlés, súgás és gépi segítség nélkül eljátszani.

Dicsekvés nélkül állítom, rázós ügyeket teregettünk ki. Zuhogtak is ránk a beavatkozást váró levelek és telefonok, riporterünk megjelenésére összekapták magukat a szájtáti ügyintézők. Rajtaütöttünk a Ganz-Mávagon, ahol nagy értékű berendezéseket dobtak szemétre, elhelyeztettünk 22 barlanglakót a lakáshivatallal, és leállítottunk egy tízmilliós, rosszul tervezett beruházást. (Lett is belőle sajtóper, de megnyertük.)

A hatodik adás után – máig sem derült ki, melyik darázsfészekből szúrtak vissza –, jött egy „K" telefon: a további adásokat betiltották.

– Visszás jelenség, hogy a tv ennyi visszás jelenséggel foglalkozik! – tolmácsolták.

Egy telefon, és – huss! – szélnek kellett ereszteni az egész stábot. A televízió főnökei nem sokat bánkódtak utánunk, csak egyik rovatvezető ajánlotta hangsúlyosan figyelmembe, hogy az adássorozatból kicsöppent asszisztensnőnek – akihez gyengédnél is intimebb szálak fűzték –, okvetlenül szerezzek valami fix pénzzel járó elfoglaltságot...



– Ide nézz, hogy ezekben a magazinokban micsoda klassz kis nők vannak!...

Szilánkok

VÁLÓPER UTÁN

– Régen a feleségével aludt. Most altatóval.

●

OPERÁCIÓ

– Doktor úr, hiába kísérleteznek a mesterséges altatással. Hívják ide az anyámat. Az ő altatódalától egy perc múlva elalszom.

●

MEGLEPŐ

– Tegnap egy betörő járt nálam.
– És mit vitt el?
– Semmit. Az asztalon hagyott egy ezrest, mert látta, milyen pocsék körülmények között élek.

●

DILEMMA

– Süllyed a hajó! Utoljára a kapitány menekül. De hát 500 kapitány van a hajón…

●

A SZOKÁS HATALMA

– Igaz, hogy van tízmilliom. De azért kölcsön adhatna egy százast elsejéig.

●

SZÉP KIS ÉTTEREM

– Hozhatok valami édességet ebéd után?
– Felesleges. A babfőzelékben mákostésztát találtam.

●

ÖZVEGY

– Tudja, a megboldogult férjem mindig horkolt. Most enélkül képtelen vagyok elaludni.

●

FÉRFIDOLGOK

– Ma eljegyeztem a menyasszonyomat. Nem tud ajánlani egy csinos, házias, jól főző nőt feleségnek?

●

VENDÉGSÉGBEN

– Igaz, hogy vacsorára hívtunk meg benneteket. De úgy gondoltuk, ti hozzátok a vacsorát.

●

ISMERKEDÉS

– Magának is magas vérnyomása van, nekem is. Ez egy életre összeköt bennünket.

●

AJÁNLAT

– Gyere el hozzám cukrászinasnak. Annyi fokhagymás házikolbászt ehetsz majd, amennyit akarsz…

●

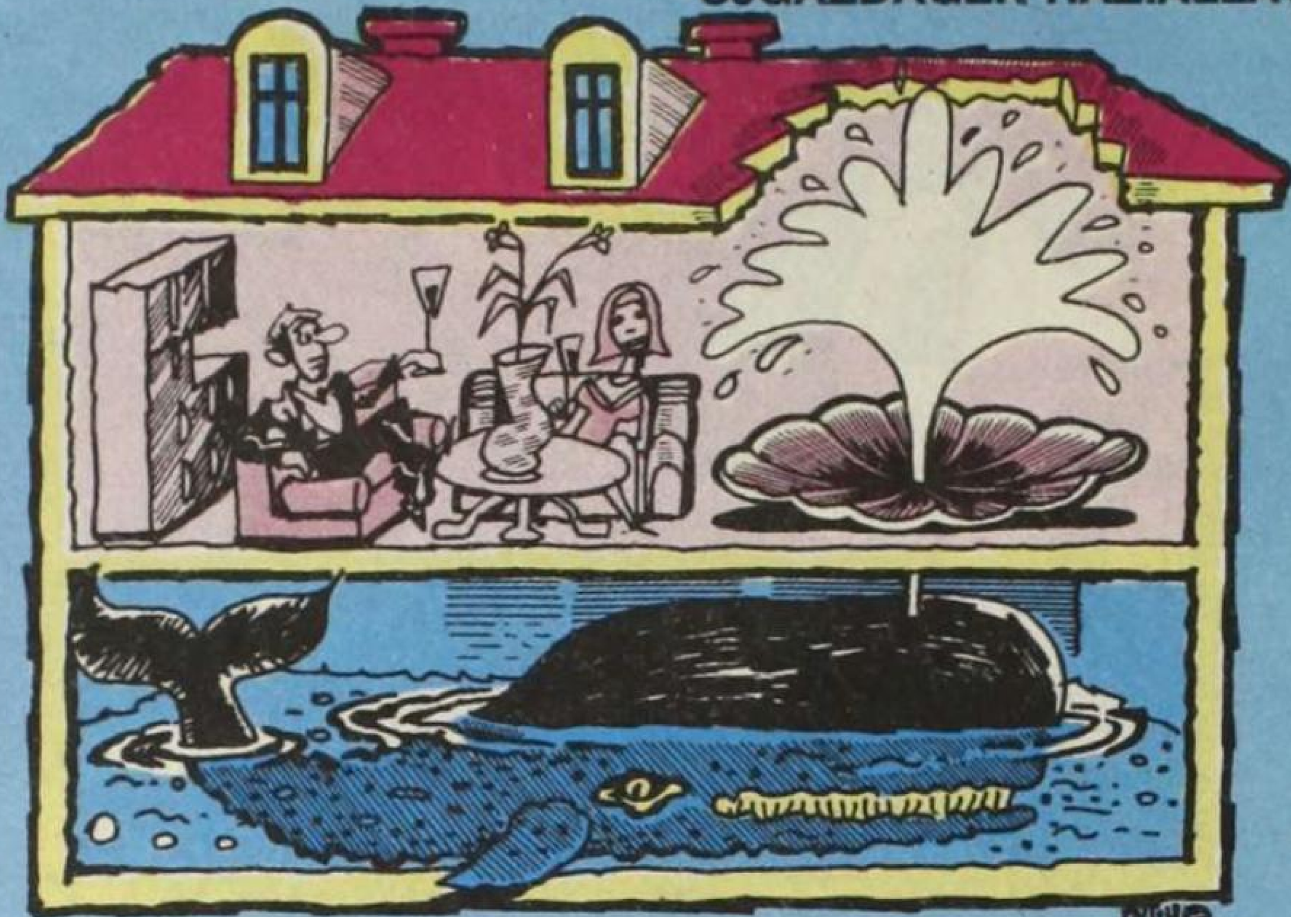
KUTYA

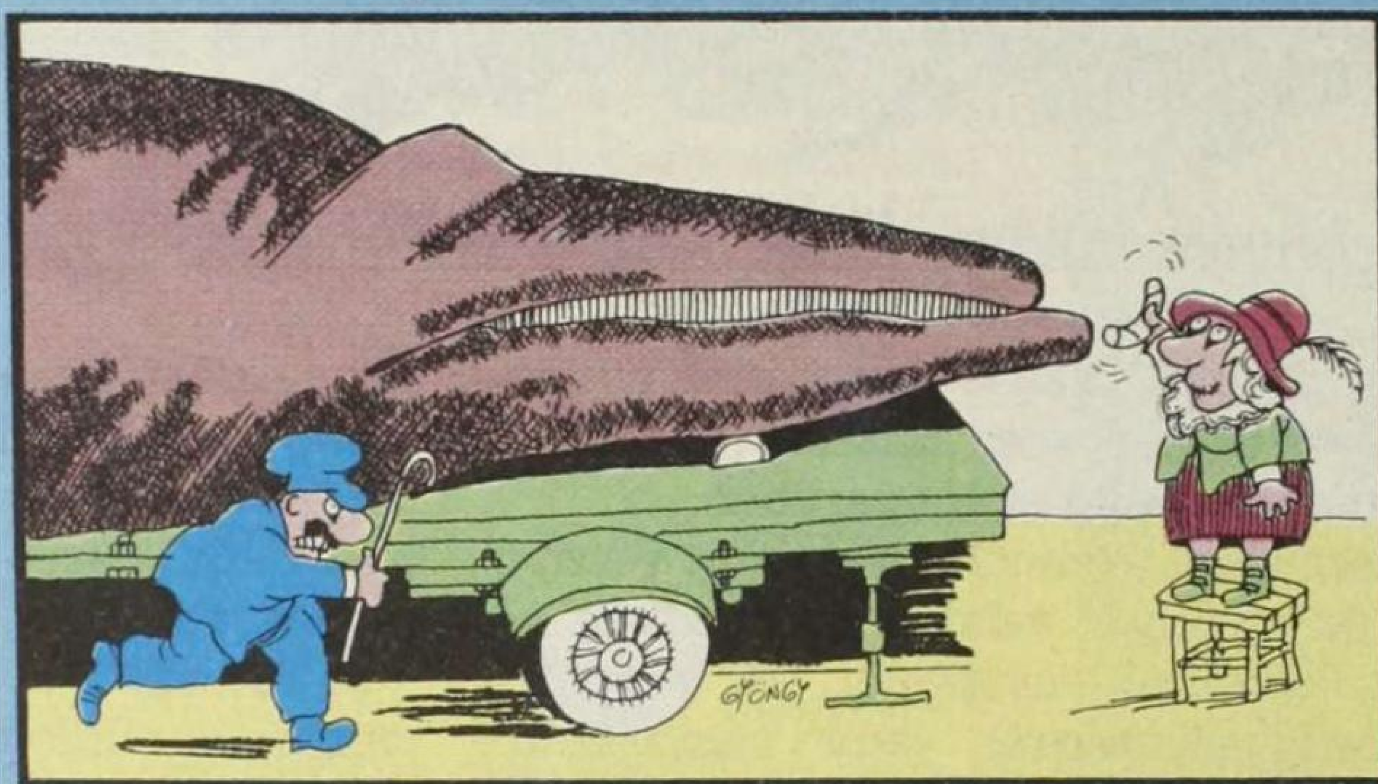
– Hogy tetszik a kutyám? A betörő szagát rögtön megérzi. Hová szalad, uram?!

GALAMBOS SZILVESZTER

BÁLNAPIAC

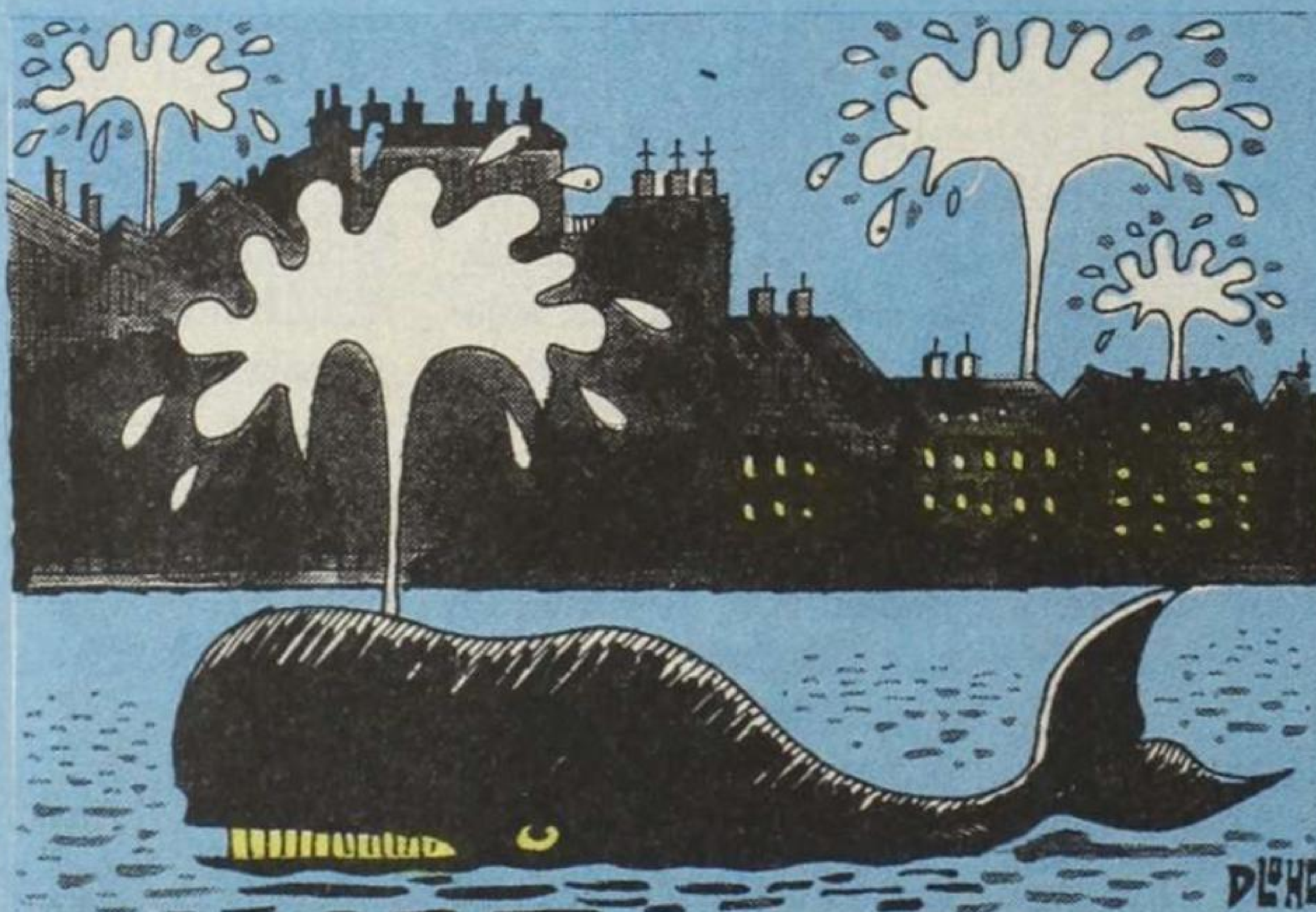
ÚJGAZDAGÉK HÁZIÁLLATA





– Hányszor mondjam?! A bálna etetése tilos!

SOROZATOS CSŐTÖRÉSEK A FŐVÁROSBAN



– Nini! Mennyi rokonom él itt!

BOLHAPIAC

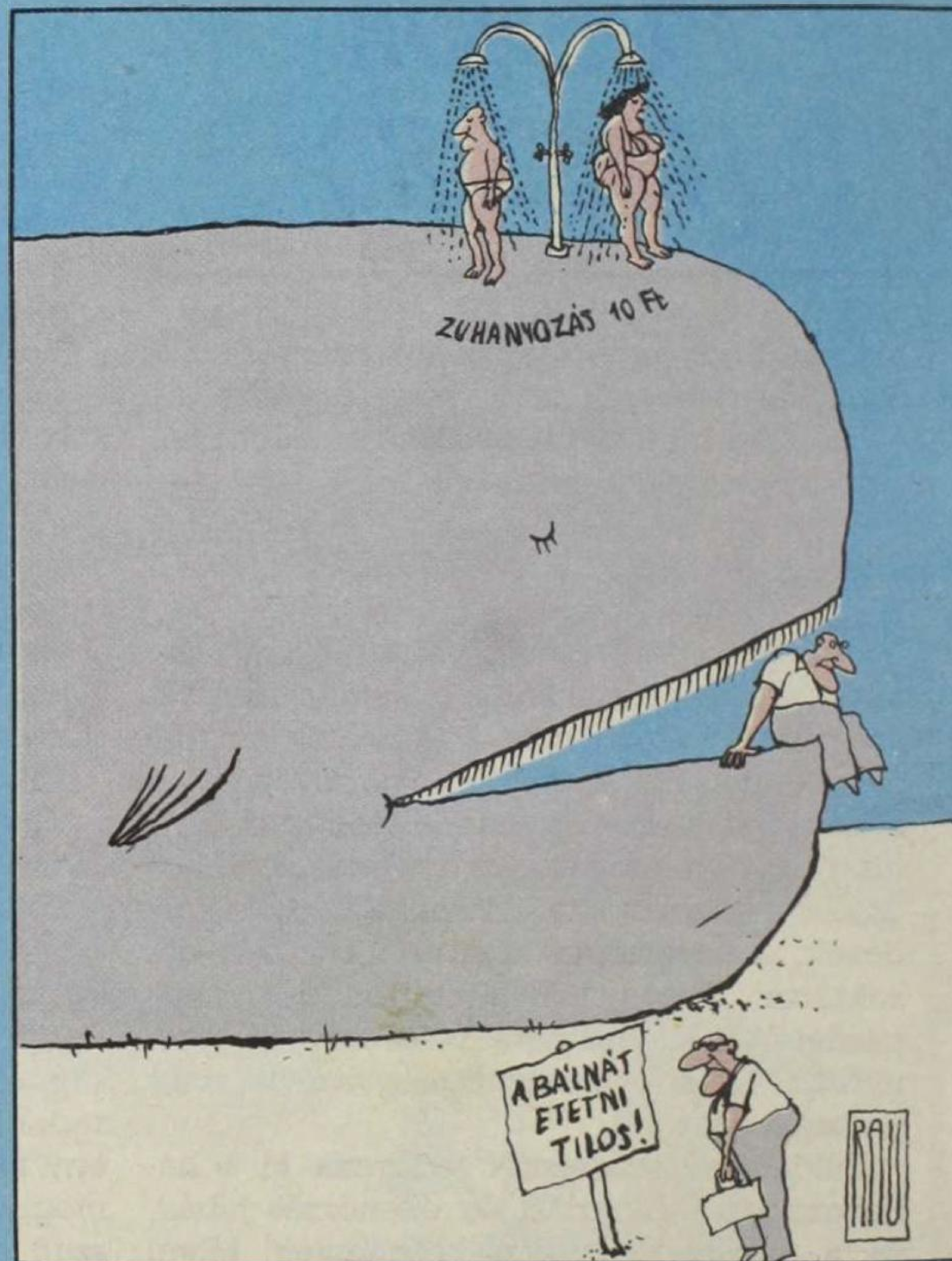
Keresnek:
villanybojlert (120 l), játék babakocsit, lovas posztert, LEGO-t, paplant, plédet, faliszőnyeget, kisautót, kisvonatot, elektromos mákdarálót, az „Új Skorpió" és a „Zene tíz húrra, egy dobra" című kazettákat, a Ludas Matyi példányait (1970–1980-ig).

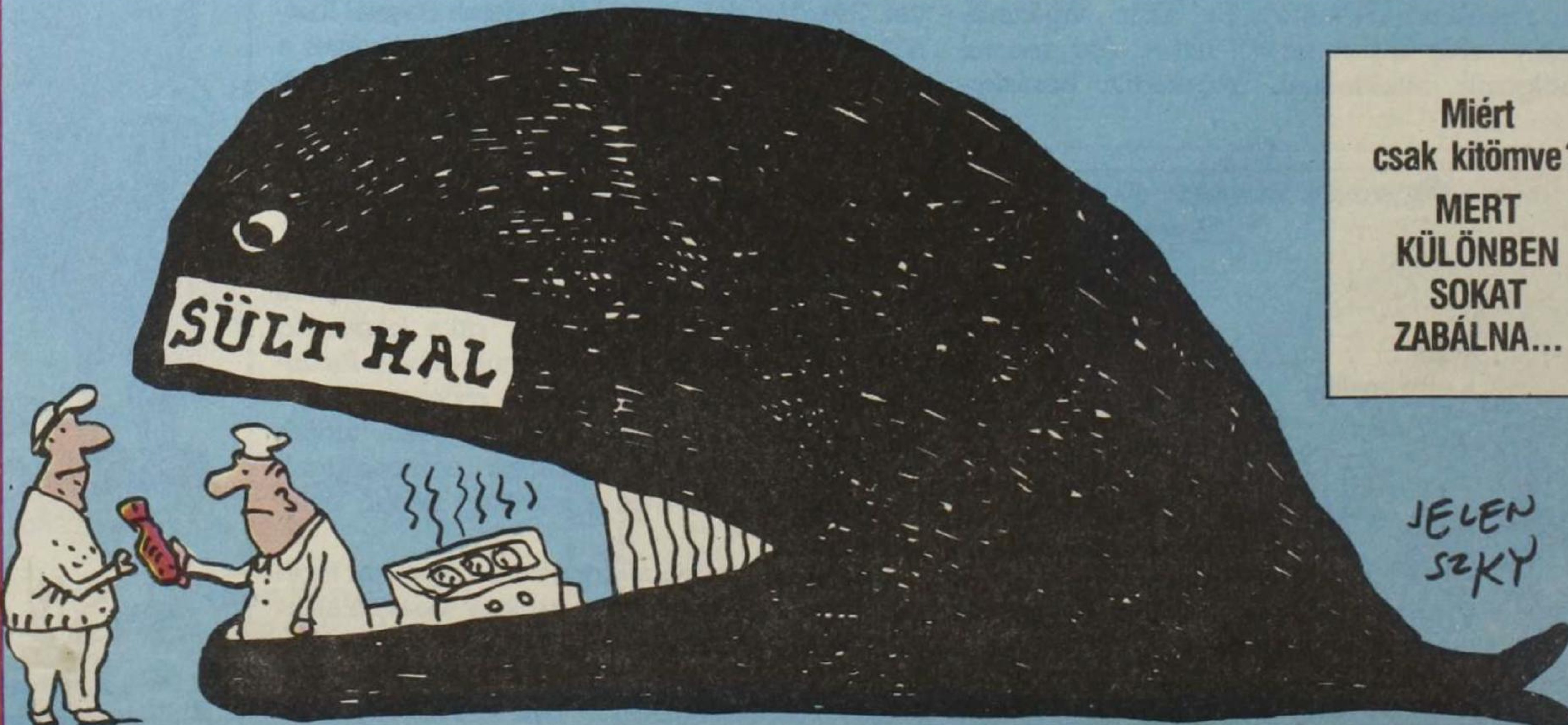
Kínálnak:
vérnyomásmérőt, koronaszivattyút, villanyvasalót, síbakancsokat (39–42-es méretben), autó csomagtartót, villanymotort (220/180 W-os), női ruhaneműt közepes termetre, téli-nyári gyermekholmit, két db kárpitozott fotelt, egy kombinált kisszekrényt, ágyat, négy db széket, csecsemőmérleget, szépirodalmi és egyéb könyveket.

●

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9–12 óra között a 118-8411-es telefonszámon, a 98-as melléken, vagy levélben, a szerkesztőség címén lehet érdeklődni.

PREPARÁLT BÁLNA BUDAPESTEN





Miért csak kitömve?

MERT KÜLÖNBEN SOKAT ZABÁLNA…

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztők:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ
RAU TIBOR

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztők:
DUKAY BARNA
GÁSPÁR IMRE

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Bikádi Kereskedelmi és Szolgáltató Bt, Enyedi Könyv- és Lapterjesztő Bt, Extra Hír Kft., Futár Bt, Passz GMK, RH+Bt, R. Pressz Hírlap- és Könyvterjesztő Kft.

Előfizetési díj negyedévre 327 Ft, fél évre 654 Ft, egy évre 1308 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/30-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantima South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B–1000 Bruxelles. **Brazília:** Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bld. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Ramban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg, Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D–5000 Köln 1. **Norvégia:** Narversen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szerday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S–10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S–10425 Stockholm; BTJ Bibliotekstjanst AB. Box 200, S–221 C0 Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes, Edif, Torre Alfa 7 piso Caracas.

Salamon Bélát egy lelkes nézője meghívta ebédre. A második fogásként feltálalt töltöttkáposztánál Salamon áradozott: „Asszonyom, nekem a töltöttkáposzta a kedvenc ételem. De amióta élek, ilyen finomat még nem ettem!" A háziasszony szerénykedett: „Ugyan, művész úr, maga csak udvariaskodik!" Mire Salamon: „Én?! ... (Befejezés a számozott sorokban.)

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

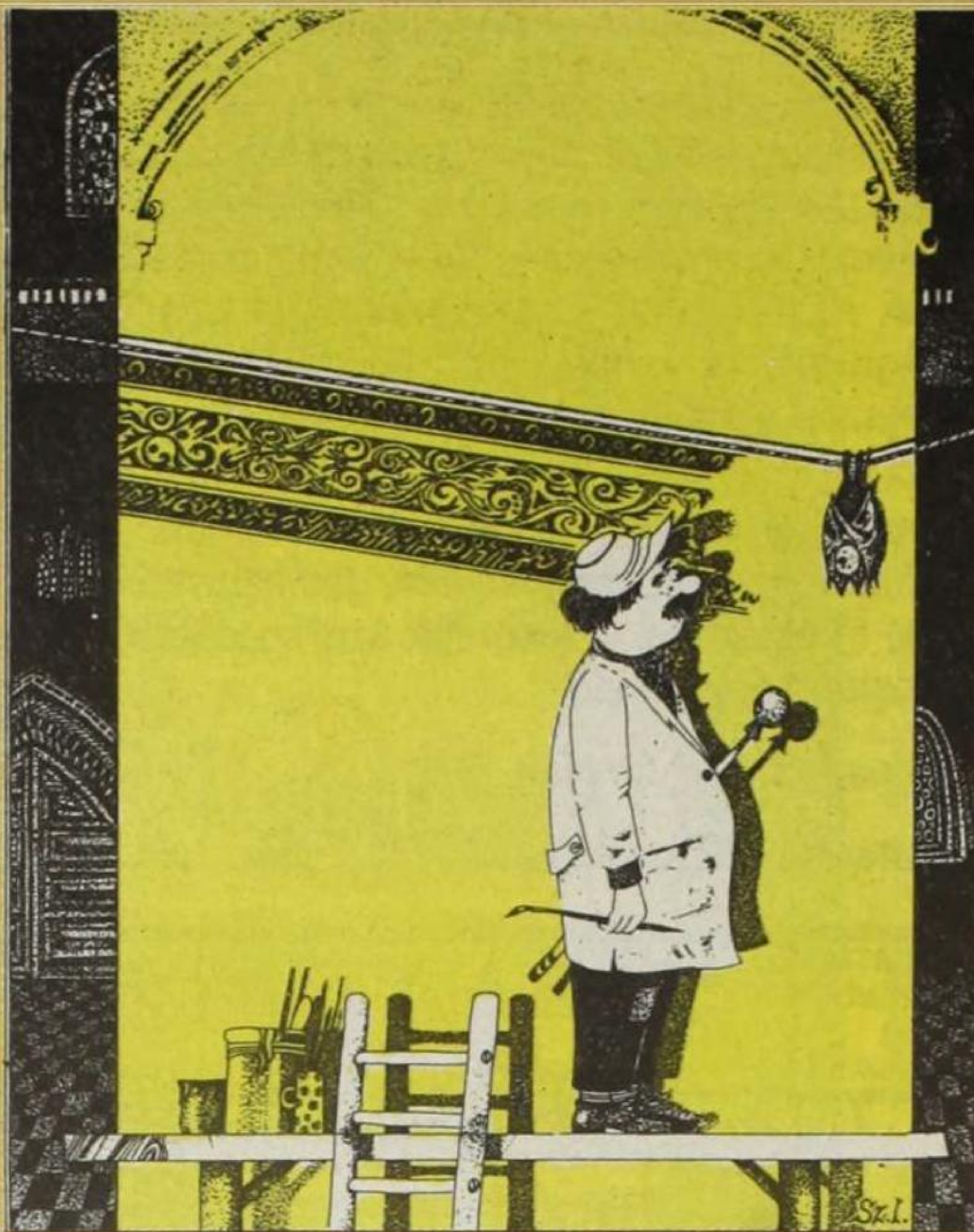
Beküldési határidő: augusztus 3.

FESTŐMŰVÉSZ VOLT (MÓR) · A ZÖLD-SZIGET LAKÓJA · SZELÍD VAD · FLORIDAI VÁROS · KARÁMBA HAJTJA · ① · N · HAMAROSAN BEKÖTIK A FEJÉT · FÉL LÍRA! · MESSZIRE · ÍR TÁNC · VIDEÓSZALAG-MÁRKA · "ITT SZÜLETTEM ... EZEN A TÁJON" (PETŐFI) · FR.FILMRENDEZŐ · BAJA VIDÉKI · RÉSZBEN MEGISMÉTEL! · SZABÁLYOS GÖRBE · EGYEM! · EURÓPAI MINIÁLLAM · ② · KORTÁRS FRANCIA ÍRÓ (MAURICE) · DELON FILMJE · ...-ROPOG · STRÁZSA · A HÁROM TESTŐR EGYIKE · VONZÓDÁS · SÓDERRAKÁS · GABONAFÖLDEKEN DOLGOZIK · EXA- · SZÁRAZ NÖVÉNYI SZÁR · KÖRÖS-PARTOK! · ECSERREL HATÁROS · MIFELÉNK · LAPÍTOTT TESTŰ TENGERI HAL · EGYIPT. FŐISTEN · KERESGÉLŐ · SPANYOLORSZÁG PAPRIKAVÁROSA · HATÁRÉRTÉK · KURUC VEZÉR V. · FORD. KORSZAK · BOITO OPERÁJA · SZÍNÉSZNŐ (EDIT) · ...CULPA · A BARSI MÚZEUM VÁROSA · VILÁGNYELV · TUSKÓHASÍTÉK · CINK · HA..NINCS A SZAMÁR IS JÓ! · ÚJRA MOND · ...FITZGERALD · MÓRICZ ZSIGMOND REGÉNYE · AZ ŐSZIKÉK KÖLTŐJE (JÁNOS) · TELJES "BORSOS" HÚSÉTEL · IDŐMÉRŐ · ... FERRUM! · ELTOLÓ EGYN. BETŰI · RÓMAI ÖTÖS · BORT "HÍGÍT" · KIEJT. BETŰ · BAJCSAI RÉSZLET! · FFINÉV · A DUNA MELLÉKFOLYÓJA · A ... SZARKA (ROSSINI OPERÁJA · RITKA FFINÉV · ÚGYSZINTÉN · KICSINYÍTŐ · ... TURNER · VIDEÓMAGNÓ-MÁRKA · KISMACSKA · NOVELLISTA · ANGOL VÁROS · FÉL ICCE! · MÁRVÁNYDARAB ! · DUPLÁN: CUKORKA · GAUSS (RÖV.) · CSEND JELZŐJE · FÉLIG NYIT! · FOGHÚS · OLASZ AUTÓJEL · AL ... (FILMSZTÁR) · SIEMENS · ... REX (POPCSAPAT VOLT) · KUKORICA · G · ! · RUHÁTLAN MODELLRŐL KÉSZÜL

A 27. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:
„Engem ezért holnap a kollégák irigyelni fognak!"
Dedikált könyvet nyertek:
Novák Andrásné,
2546 Verőce
Rabi Jánosné,
6757 Szeged
Dr. B. Nagy Zoltánné,
6600 Szentes
Moal Eszter,
7834 Baksa
Szula Ágnes,
7541 Kutas
Varga Ferencné,
9372 Csapod
Novatius Auguszta,
9700 Szombathely
Kovács Zita,
6000 Kecskemét
Mátéfalvy Györgyné,
1036 Budapest
Kiss Istvánné,
9472 Újkér
A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre!

BEMUTATJUK SZŰCS ISTVÁN GRAFIKUST







Nyolc esztendővel ezelőtt menetjegyet váltott a Szombathelyről Budapestig közlekedő gyorsra. S a kínálkozó alkalmat megragadva a fővárosban ragadt. Égetnivalóan tehetséges keramikusként kezdte a pályát, majd következett a grafika, mostanság pedig a karikatúrával kacérkodik.

Ez utóbbiakból küldött szerkesztőségünknek egy csokorra valót, szerényen kérdve: találnánk-e közöttük a Ludas Matyiba alkalmasat.

Nos, Szűcs István az itt látható rajzaival e randa és gyönyörű szép, könnyű és piszok nehéz műfajba váltott menetjegyet, gyorsvonatit.

